

UPPENBARELSEBOKEN,

KAPITEL FYRA DEL II

 Så glad för att få vara inne igen i förmiddag. Jag tänkte just på, hur den här snön . . . Och om vi nu vore i Colorado, skulle den här snön vara riktigt mjuk och fluffig, och det skulle vara omkring minus fyrtio, och man skulle kunna, *hhhh*, blåsa så där och komma ända ner till jorden. Och det skulle vara så hela långa vintern. Men nu, här, i den här . . . Liksom en mitt emellan-zon, nu blir det riktigt blött och slaskigt och dåligt, och — och det ser precis ut som att jag — jag önskar, att jag bara kunde flyga bort, över till Arizona, och vänta, tills våren kom, och komma tillbaka då.

² Det är så, vi allesammans blir förkylda, bakterierna osv. ligger nu bara på marken och det kommer att frysa och sedan töa, och så frysa och så töa. Och det där kommer upp, och vi andas in det där och får ont i halsen, huvudvärk och ömheter och plågor. Och oj, oj, en sådan tid, en sådan plats!

Men det finns ett land på andra sidan floden,
Som de kallar det där ljuvliga eviga,
Och vi når bara den Stranden genom trons
beslut.

En och en kommer vi fram till den porten,
För att bo där hos de odödliga,
En dag kommer de att ringa i de där gyllene
klockorna för dig och mig.

³ Det är dit vi far Hem för att stanna kvar då, eller hur? Det är den dagen vi väntar på.

⁴ Igår kväll nu gladde jag mig verkligen åt de där härliga predikningarna osv., som jag fick höra från mina bröder. Var är Pat Tyler, är han inne i förmiddag? Pat, å, jag såg dig inte sitta just där, stor som livet och dubbelt så naturlig. Och — och jag — jag såg inte, att du satt där. Första gången jag någonsin fick Pat . . . Hörde Pat tala. Jag gladde mig verkligen åt det, jag är säker på, att vi alla gjorde det.

⁵ Och så den lille brodern, som gav det där brinnande vittnesbördet om en predikan här, som verkligen lät som ett maskingevär, som sköte. Någon broder från Ohio, jag mötte honom. Är han här i förmiddag? Någonstans här? Broder Neville kommenterade, att han eldade på så snabbt.

⁶ Så broder J. T. Parnell. Och — och jag tror de aldrig kom fram till broder Beeler. Och är han, broder Parnell, här? Broder

Parnell, broder Beeler? Jag är inte säker, jag tyckte, att jag såg broder Beeler.

7 De här lamporna, den här är en . . . Då de bygger det nya tabernaklet, hoppas jag, att de ordnar saken annorlunda, litet annorlunda. Det här är vårt första, ett experiment. Och om vi någonsin får ett nytt, å, då vill vi ha det litet annorlunda än det här. Man kan ju inte se. Jag tycker, att ett tabernakel ska byggas, så att åhörarplatsen liksom lutar ner *så här*. Man tittar rätt på sina åhörare hela tiden. Och så, särskilt i möten med andebedömning, kan man bara gå omkring. Ser ni, plocka ut dem runt omkring så här, fram och tillbaka. Och så, även om man måste ha en liten balkong att komma ut på, så är det bättre.

8 Broder Littlefield, om Billy är här, ringde mig i går kväll och han skickar beskrivningarna av det där tabernaklet, som jag invigde där, som arkitekterna . . . Broder Wood, det kostade, tror jag, femhundra dollar bara för att arkitekten skulle rita upp det. Och han — han skickar det där med pris och allting för allt materialet och varenda tvåtumfyra och såtumså, som ingår i det. Och han sänder det till oss och vill komma, och sa, att han skulle gå till timmermännen osv. och se efter, om han inte kan få dem att ge litet rabatt, liksom de gjorde på hans. Ett mycket vackert tabernakel, inte särskilt stort, men det är en vacker konstruktion.

9 Så jag sa till honom, jag sa: ”Jag — jag ska ge det där till förtroendemännen och diakonerna, så fort du sänder det till Billy och — och så ska vi låta dem se vad villkoret är för hur mycket de måste ha för att sätta igång sitt bygge.”

10 Han sa: ”Då du gör det, kommer jag, tar på mig en overall och stannar bara kvar hos dig under den där tiden.” Broder Littlefield är en sådan älskvärd man, behaglig man, mycket fin.

11 Känner ni er nu helt och hållet färdiga att börja det nya året nu? Amen! Gå raka vägen ut i det nya året. Vi vill börja det på rätt sätt och tjäna Herren. Hur många steg upp i morse och tackade Honom för det gamla året och allt, vad det betydde, och frågade Honom: ”Kan vi glömma det förgångna?” Det gjorde vi vid sängkanten, när vi steg upp, och sedan kom vi in till bordet, och där var det liksom ett litet familjealtare, de samlas runt bordet och ber.

12 Och så försöker vi alltid göra det till en vana att be på kvällen, innan vi går till sängs. Jag har gjort det ända sedan jag omvände mig. Jag går upp om morgonen, och det är för mörkt och för dimmigt för mig att promenera, jag — jag vet inte vart jag går. Men om jag bara ber Honom att ta min hand och leda mig genom dagen.

13 Så kommer jag ihåg, just på andra sidan gatan här, då jag bara var en ung man, Billy Paul var ungefär tre år gammal, eller fyra, och vi bodde precis på andra sidan gatan. Och en kväll ville

han ha litet vatten, och det var ute i köket, skopan i hinken. Och jag sa . . . Å, jag var så trött, jag hade arbetat hårt hela dagen och predikat halva natten. Och — och han sa: ”Pappa, jag — jag vill ha något att dricka.”

14 Och jag sa: ”Billy, gå bara rätt in i köket där, det står på det lilla bordet.” Jag sa: . . .

15 Han steg upp, gnuggade sig i ögonen och tittade igenom dit, han sa: ”Pappa, jag är rädd för att gå.” Förstår ni?

16 Och jag sa: ”Ja, men det är — det är all right.” Jag sa: ”Spring in bara, älskling, och hämta något att dricka! Pappa är så trött.” Bara ett litet stycke, ungefär som till det där fönstret.

Och han — han sa: ”Men jag är rädd för att gå, pappa.” Förstår ni?

17 Nåväl, jag gick upp med den lille gossen. Och han sträckte sig fram och tog tag i min hand, och det var bra. Vi hade inte gått fyra eller fem steg, förrän han stötte på en matta där Meda hade vaxat golvet, och på en bit linoleum, och ni vet, hur det där är. Och han gled bara iväg, men jag hade hans hand, och sedan höll han bara i mig så mycket hårdare. Och sedan stod jag där en liten stund, och jag tänkte: ”Gud, det där är riktigt.” Förstår ni? ”Jag vill inte ta ett enda steg, utan att du håller i min hand, för jag vet inte när jag kommer att halka.” Förstår ni? ”Och så länge jag kan känna din stora, starka hand hålla i min, så vet jag, att du kommer att hålla mig uppe de gånger, då jag. . .” Förstår ni?

18 Så jag försöker göra det till en vana, att — att hålla min hand i Hans. Och ibland har jag gjort saker som verkat löjliga i mina egna ögon, sådana saker som verkar så onaturliga för det mänskliga sinnet, men om vi bara låter det vara ifred, så finner jag, att det var det enda som kunde göras, som var rätt.

19 Ni vet, de ting som inte ser rätt ut här, om Gud leder en till att göra dem, kommer de att vara rätta här ute någonstans, ser ni, för Han vet, hur Han ska leda. Så då vi ser, att Han är vår all-tillräckliga nåd, och allt som vi har behov av eller bryr oss om, är i Honom, låt oss då lägga allting utom Honom åt sidan och hålla fast vid Guds oföränderliga hand!

20 Vi brukade sjunga en sång här, jag har inte hört den sjungas på länge. Nu kan jag inte sjunga, och det finns . . . Jag tror inte, att det finns några främlingar med oss. Så jag. . . Det är orsaken till, att jag försöker mig på de här små sångerna, ni vet, för jag bara älskar det. Och Gene, om du låter det här genom det där bandet gå ut till allmänheten! Brukade sjunga en liten sång här:

Tiden är fylld av snabba skiften,
 Ingenting på jorden kan stå kvar.
 Bygg dina hopp på de eviga tingen,
 Håll i Guds oföränderliga hand!

Hur många har hört sången? Å, jag älskar den, gör inte ni det?
Låt oss försöka oss på en vers av den!

Håll i Guds oföränderliga hand!
Håll i Guds oföränderliga hand!
Bygg dina hopp på de eviga tingen,
Håll i Guds oföränderliga hand!

Låt oss försöka oss på en vers!

Då vår resa är avslutad,
Och vi har varit trogna Gud,
Ljust och klart ditt hem i Härligheten,
Din bortryckta själ ska se!

Håll i Guds oföränderliga hand!
Håll i Guds oföränderliga hand!
Bygg dina hopp på de eviga tingen,
Håll i Guds oföränderliga hand!

²¹ Låt oss stå upp en stund för bön, om ni vill, medan vi räcker
upp en av våra händer till Gud och sjunger den där igen!

Håll i Guds oföränderliga hand!
Håll i Guds oföränderliga hand!
Bygg dina hopp på de eviga tingen,
Håll i Guds oföränderliga hand!

Åtrå inte denna världs fåfänga rikedomar,
Som så fort förstörs,
Bygg dina hopp på de eviga tingen,
De kommer aldrig att förgås!

²² Himmelske Fader, när vi står, Herre, älskar vi bara att sjunga de här gamla sångerna, de går djupt in i vårt hjärtas inre och tar fram uttrycket för vår kärlek till dig, den levande Guden. Och då vi räckte upp våra händer i förmiddag, Herre, var det ett litet minnesmärke för "Håll våra händer, Herre!" När jag berättade om Billy Paul, hur han grep tag i min hand, han skulle ju ha fallit, om det inte varit så, att jag höll i honom. Och å, Gud, hur många gånger skulle inte vi ha fallit, om du inte hade hållit vår hand! Tänker på hur han, utan mamma, som litet spädbarn . . . och hur . . . hur han fram genom livet, att de vägar som han skulle ha tagit, skulle ha dödat honom för länge sedan, men det fanns en stor Hand som kunde sträcka sig ut, dit min inte kunde nå, och ta tag. Nu är vi så tacksamma för det.

²³ Så glada att veta, Herre, att när vi känner vår själ skilja sig från den här kroppen, att det fortfarande finns en hand som vi kan sträcka oss ut och ta tag i, som kommer att leda oss över floden. Vi tackar dig för de här sakerna, den här förvissningen, den här välsignade förvissningen, om att vi har ett själens Ankare, som håller oss lugna, medan vi vandrar den här resan eller seglar livets allvarliga seglats.

24 Och vi ber, Fader, att liksom poeten sa: ”Den övergivne och en skeppsbruten broder, som ser vårt lugn (på kölen), ser det, ska fatta mod igen, eller få kurage igen och försöka på nytt”, veta att den all-tillräcklige Guden, om vi snubblar eller faller, så är Hans stora hand där för att hjälpa oss. Hans nåd är tillräcklig.

25 Nu ber vi, Gud, att vi den här förmiddagen ska få börja det nya året i hymner och sång och fröjda oss, och veta, att Gud kommer att leda oss fram genom livets resa och över dödsfloden in i det där Löfteslandet. Våra ögon ser på andra sidan Jordans svällande strömmar i förmiddag, dit där klöverfälten och de ständigt gröna fälten växer, och vi ber, Gud, att våra själar ska få tag i den där visionen och aldrig släppa den. En dag då vi måste komma fram till den där strömmen, där den går över, att liksom Elia fordom, Guds Mantel ska slå dödens strömmar, och vi kan gå över utan fruktan. Bevilja oss det, Herre!

26 Hjälp oss, då vi närmar oss ditt Ord! Å, Herre, jag ber, att din Helige Ande ska smörja de här Orden. Vi är förvisso otillräckliga för att undervisa i dem, är inte någon lärare. Vi vet, att enda sättet som vi kommer att kunna känna till Det, är att den där store Läromästaren kommer och intar Sin – Sin boning i våra hjärtan och – och överväldigar våra sinnen på ett sådant sätt (och våra tankar) att vi. . . Han kommer att tolka de Heliga Skrifterna åt oss. Vi är allvarligt beroende av det.

27 Och tänk på det, Gud, å, så underbart, att en levande Fader så där, som var till från. . . Som är själva Evighetens födelse, som skulle komma ner till dödliga varelser och hjälpa oss, och skulle ge Sitt Ord och ge oss Det i våra munnar och hjärtan och öron, så att vi ska kunna höra Det och leva, för att återlösa oss från en förbannelse, som vi inte hade någonting att göra med, att den kom, Fader, eftersom den åstadkoms av det mänskliga släktet, och vi är dess – det där första parets avkomma. ”Och vi är födda i synd, formade i orättfärdighet.” Men en rättvis och levande Gud vet, att vi inte hade någonting att göra med det där, utan har skapat en utväg och gett oss förmånen att få komma. Hur glada är vi inte, för att vi har kommit till Faderns Hus!

28 Vi ber nu, att du ska välsigna vår församling här, broder Neville, vår – vår tappre pastor, din ödmjuke tjänare. Vi ber för våra diakoner och våra förtroendemän, att du ska ge dem det härligaste år, de har haft. Bevilja oss det, Herre! Ge dem långt liv! Styrk dem, Herre, de är dina tjänare. Må de alltid förbli tappra på sin plikts post! Välsigna lekmännen, medlemmarna, dina kära älskade barn, som kommer till det här huset! Gud, vi gör anspråk på själen hos varenda en av dem, som går över det här husets tröskel. Vi gör anspråk på dem för din räkning, Herre. Hjälp oss att vara sådana predikanter, som vill föra fram Ordet så enkelt och så sant med hjälp av Den Helige Ande, att de kommer att längta efter att bli lika dig, Herre. Bevilja oss

det! Hela de sjuka och plågade, som kommer in! Och över hela världen, bevilja det i vartenda Guds hus!

²⁹ Till sist, då du är färdig, Herre, må vi få gå in genom dina portar, sätta oss ner vid Guds välkombord, och äta och leva tillsammans i ändlösa tidsåldrar! Fram till dess, må vi få ha hälsa och styrka, lycka, glädje, kraft och makt, och Den Helige Andes välsignelse till att leda oss! Vi ber om det i Jesu Namn. Amen. Var så goda och sitt!

³⁰ Jag uppskattar den där fina musiken i förmiddag. Det där . . . Jag kom in precis i tid och talade med min gode vän, broder Skaggs och — och broder Gene där bak och en annan broder vid dörren, så jag fick bara höra en del av den, men den kom in på bandspelaren, mycket vackert.

³¹ Gläder ni er allesammans åt Uppenbarelsen? All right? Jag tror en hel massa liksom min lilla flicka, Sarah, där bak, det har blivit "revolutioner" för mig, det är bara — det är bara revolutioner, som går om och om igen. Vet ni, jag önskar, att vi bara hade nu till omkring mars eller april på oss, till att bara sätta upp en stor, stor duk över baksidan här och bara komma ner på dagtid och rita upp de här bilderna och hela planschen, och bara dra dem upp och ner liksom rullgardiner, ni vet, liksom jag alltid har drömt om, att någon gång få ha ett stort stort tabernakel någonstans, där jag kunde sträcka mig ner och dra ner den här planschen, komma hela vägen över plattformen, och uppenbarelserna och tolkningarna, som Herren har gett mig, och ta en pekpinne och börja där borta och ta ner de här tidsåldrarna. Sedan, då vi blir färdiga med det, dra upp den där, dra ner den andra *så här* och börja med den och undervisa oss igenom den. Å, det skulle bara vara som en liten himmel, eller hur? Bara sitta hela vintern igenom, bara sitta igenom det tillsammans med Herren.

³² Så gott att få vara ensam med Honom! Ni vet, vi brukade sjunga en sång: "Det finns gånger jag tycker om att vara alldeles ensam med Kristus, min Herre, jag kan tala om alla mina bekymmer alldeles ensam med Honom." Ser ni, det är så man gör. De brukade sjunga, Roy Davis brukade sjunga en liten sång: *Smyg dig iväg och be tillsammans med Jesus*. Allting bara pekar . . . Allting man kan se på kommer alltid tillbaka till Jesu Kristi tråd, eller hur?

³³ Ifråga om församlingstidsåldrarna, nu, som vi talade om de sista åtta dagarna i mötesserien . . . Igår kväll så tror jag, att vi kom fram till den 2:a versen i 4:e kapitlet i Uppenbarelseboken. Och jag antar, att ni allesammans var här i går kväll för att — att få tag i den. Och så . . . Kanske om jag kommer fram en vers eller två av det i förmiddag, och . . . Eller hur långt Herren kommer att leda, det vet jag inte. Jag har kommit ner till ungefär den 6:e eller 7:e versen här, bara lite sammanhang nedskrivet, där jag

kan gå tillbaka i de olika delarna av Skrifterna och ta fram de där sakerna, och där jag studerade igår.

³⁴ Och nu finner vi, att vi slutade igår kväll, tror jag, med den 2:a versen, början på den 3:e tror jag, det var. Och vi slutade precis med "Basunens Röst". Var det inte rätt, "Röstens ljud"? Låt mig läsa det alltsammans, så vi kommer tillbaka nu!

Därefter tittade jag, och se, en dörr öppnades i himmelen, och den första rösten, som jag hörde, var som om det vore en basun, som talade med mig, vilken sa: "Kom hit upp, så ska jag visa dig saker . . . måste vara hädanafter."

Och omedelbart var jag i anden, och se, en tron sattes fram i himmelen, och en satt på tronen.

Och han som satt på tronen . . . han som satt var att se på som . . . jaspis och . . . karneol, och det var en regnbåge runt omkring tronen, som liknade en smaragd.

³⁵ Den här vackra, å, så vackra texten, nu! Och i förmiddag, precis innan jag kom ner, kom jag hit fram till den 6:e versen. Jag tänkte: "Oj, oj, jag kan inte gå förbi det där, för här är det någonting i den här 6:e versen, som jag vill, att alla människorna ska få höra riktigt väl, då vi kommer till de här *väsendena*." De olika definitionerna av de här väsendena här, då man ser tillbaka på det ursprungliga, ett är en sorts djur, och de andra fyra väsendena är en annan. Ett är ett djur, på grekiska liksom "vilddjur". Det här andra är inte rätt översatt i King James, för det är inte *djur*, det är "levande Skapelser". Och hur de här Skapelserna, vad de var, det var inte människor, inte heller var det Änglar. Så det är "levande Skapelser", och hur de hade fyra ansikten och fyra. . . Oj, oj, vi tar det där raka vägen fram till Evangeliet och tar det raka vägen tillbaka och placerar det idag precis så fullkomligt, som det är här. Och kom ihåg, att *fyra* är ett jordiskt tal. Förstår ni? Och det är en så vacker text här, och så är jag — jag är ganska säker på, att vi inte kommer fram till det där, kanske gör vi det. Men det är så underbart!

³⁶ Sedan, om Herren vill, så kan vi, om vi är i närheten, kanske nästa söndag försöka oss på det där igen, försöka framåt, se efter om vi kan avsluta det här 4:e kapitlet, innan vi kommer iväg. Vi vet ännu inte exakt var den första starten kommer att vara.

³⁷ Nu finner vi, att *efter*, "Efter de här sakerna." *Efter* betyder: "Efter att församlingstidsåldrarna hade upphört.

³⁸ Då kallades Johannes att komma upp högre, "komma upp hit", vilket betyder: "Kom upp hit!" Han visade honom allt, som skulle hända i världen under Församlingens tidsålder. Sedan, efter att församlingstidsåldrarna var över, finner vi då, att Johannes var en förebild till varenda sann troende, som kommer att kallas av Kristus i Höjden. Är det riktigt? Kallas: "Kom upp hit!"

³⁹ Och vi finner, att Rösten, som talade till honom, var en basuns Röst, klar, distinkt, och det var samma Röst, som talade till honom här på jorden. Ser ni, så länge Han var mitt ibland de sju gyllene ljusstakarna, talade Han till . . . Eller *från*. Å, jag tycker om det där: "talade från ljusstakarna." Ser ni, Han var i ljusstakarna och talade från dem till Sin Församling. Sedan, då församlingstidsåldern hade upphört, lämnade Han jorden och flyttade upp in i Himlarna, och Han kallade Sina Återlösta upp tillsammans med Sig. Å, är inte det där vackert? Jag — jag . . . Å, det bara får mitt hjärta att hoppa.

⁴⁰ Och kom ihåg, att då vi tar fram de här sakerna, vill jag, att särskilt unga omvända, som syster Ina här, eller, och Ina, rättare sagt, och hennes man, och Rodney och — och hans hustru, och Charlie och dem, ska förstå de här sakerna, och många av er unga människor, som just har kommit in i Herren, som inte har kommit så långt på vägen ännu, bara har smakat på Honom och sett, att Han är god och barmhärtig. Lägg nu märke till det här, att de här sakerna, som vi talar om, det vi försöker göra, är att stabilisera er tro, på att då Gud säger någonting, så måste det ske. Det kommer helt enkelt inte att svika! Oavsett . . . Det kan se ut som att det är en miljon mil . . . Och att det aldrig kan ske, men Gud kommer att vända det helt om och få det att hända. Och Han gör det där för att pröva en.

⁴¹ Titta, vad Han sa till Abraham! "Ta upp din son hit på toppen av höjden och döda honom!", sedan han hade väntat på honom i tjugofem år. Och Han sa: "Ta upp honom hit och döda honom!" Och hur är det . . . ? "Jag ska göra dig till en far till nationer."

⁴² Och Abraham var hundra år gammal, hans hustru nittio, och deras enda barn . . . Abraham var omkring hundrafemton år då. Så han sa: "Hur kommer han att vara, hur — hur kan det vara? Om jag, en gammal man, så gammal som jag är och har väntat i tjugofem år . . . Du gav mig löftet, då jag var sjuttiofem, och här är jag hundra. Och Sara var sextiofem, och nu är hon nittio. Hur? Efter att vi har fått detta barn . . . Och du sa till mig för tjugofem år sedan, då jag var sjuttiofem år gammal, att jag 'skulle få barnet' efter att ha levat tillsammans med Sara i alla dessa år, jag var steril och hon var ofruktsam. Så hur då? Ändå gjorde du mig fertil och gjorde henne fertil och kom sedan med och gav oss det här barnet. Och vi har uppfostrat honom här till femton års ålder, och genom det här barnet sa du, att du skulle 'Välsigna hedningarna och alla nationer i världen.', och göra mig till en far till och med för hedningarna, göra mig till en far. Så att i de kommande tidsåldrarna, Herre, skulle du göra mig till en far åt varenda nation under himlarna genom det här barnet. Och genom det här barnet skulle det komma en Återlösare, och genom den Återlösaren skulle hela människosläktet återlösas. Hur ska du göra det, Herre?" Det där var inte Abrahams tanke,

det där var inte Abrahams fråga. Lydnad! Frågade inte: ”Hur ska du göra det?”

43 ”Det har jag ingenting att göra med. Du sa det, så jag vet, att ditt Ord är rätt, om du kan hålla ditt Ord för mig och kan visa mig det där, då jag var sjuttiofem år gammal, då du kallade mig och sa: ’Avskilj dig och res in i ett främmande land!’, jag har varit i det här landet i tjugofem år. Kvar här, en gammal man, som lever med en hustru, som jag har levat med, sedan hon var flicka, hon, min halvsyster. Och så le- . . . Hela den här tiden. Och du gav mig det här barnet, som du lovade. Jag fick honom liksom en ifrån de döda. Och om du säger: ’Döda honom!’, så kan du låta honom uppstå ifrån de döda igen.” Oj, oj! Det där är vägen, så är det. Och Han gjorde det.

44 Och så fort han lydde Gud till fullo, strök Isaks hår från hans ansikte, drog ut lansetten för att döda den . . . Sin egen son, sin enfödde son. Gud visade ett mönster, visade oss. Varför gjorde Han det där? Han var inte tvungen. Men Han gjorde det, så att du och jag, att vi skulle se på de här sakerna i den här mörka förskräckliga tiden då människornas hjärtan är så fyllda med ondska, att vi kan veta, att Gud håller Sitt löfte. Oavsett hur otillräckligt det verkar vara, hur omöjligt det kan vara, så förblir Gud ändå Gud, och Han håller vartenda löfte, som Han gav.

45 Det där är, vad jag försöker säga till er, då vi står här i ett helbrägdagörelsemöte. Står här, du säger: ”Jag är sjuk.” Och du . . . Det är inget tvivel om det, du är sjuk. Men Gud håller Sitt löfte! Då kommer Han ner. Ser ni, nu skapade Han en återlösning här, att Han — att Han skulle hela dig. Det där är, vad Han har gjort. Det enda, som Han nu ber dig göra, är att tro det där, hålla fast vid det, precis som Abraham gjorde.

46 ”Tja, doktorn säger, att jag — att jag kommer att få leva en dag till.”

47 Det bryr jag mig inte om. Det är bra, det är allt mannen vet, det är så gott han förstår. Hur skulle Abraham få det här barnet, sedan han redan hade lagt upp honom hit, och Guds Ord sa till honom att ”Gå och döda pojken!”? Hur ska han göra det? Det är inte frågan. Gud sa, att han skulle göra det, och det avgör saken. ”Hur ska jag bli bra, och doktorn säger, att jag inte kan bli bra?” Jag. . . Det är inte min . . . , jag som ska ifrågasätta det, det är att ta Guds Ord. Och så snart som det har uppenbarats för dig, att du kommer att bli bra, då kommer du — kommer du bara ihåg, att du kommer att bli bra. Det finns ingenting, som kan hindra dig från det. Det är riktigt. Förstår ni?

48 Så då Abraham var helt lydig . . . Hur ska Han göra det? I sista ögonblicket, de sista fem minuterna kom, de sista tre minuterna, sista två minuterna, sista enda minuten, de sista trettio sekunderna, den sista sekunden kom, då handen redan var uppe för att ta pojken liv, sa Gud: ”Stopp där! Stopp där,

ser du! Jag ser, att du verkligen litar på mig. Nu gjorde jag bara det här, Abraham, för att visa Branham Tabernacle i framtiden, ser du, vad som pågår, att de måste lita på mig. De får inte tvivla på mig alls. Lita på mig!”

⁴⁹ Precis vid den tiden. . . Här var ett offer, han gjorde aldrig det förgäves. Nej, han gjorde det aldrig förgäves, för just då bräkte ett — ett lamm, en liten vädur hade fastnat med hornen där i öknen. Och så många gånger vi har gått igenom det där. Hur kom den där väduren dit? Hur, förbi alla de där vilda djuren? Hundra mil från civilisationen, bland lejon, schakaler, vargar, alla sorters vilda djur där inne, långt upp på toppen av berget, där det varken fanns vatten eller gräs, vad gjorde den där? Gud skapade den, bara placerade den där.

⁵⁰ Och att få se Honom i vår tid, som vi lever i! Den här förmiddagen nu, kommer jag att vara tvungen att göra en massa personliga saker, för att säga det, för att få tag i det, som jag vill säga. Det är därför, som jag stöttar upp det här så, som jag gör, innan jag börjar med det här. Jag vill, att ni ska förstå, att de här sakerna, som låter personliga, de menas inte personligt. De tas bara med för att ge er ett exempel, så att er tro kan vila högtidligt på den tro, som är i Kristus, ni kan vila på Hans löfte. För Gud håller Sitt löfte precis så fullkomligt, som det kan vara, och visar oss det nu.

⁵¹ Och titta på samme *Jehova-jireh*, som Abraham kallade Honom, vilket på hebreiska betyder ”Gud ska förse Sig med ett offer.” Gud kan göra det. Han har skapat Sitt sätt. Om Han sa . . . Han sa till Noa . . .

⁵² Man sa: ”Nja, det där var bara Abraham.” Nej. Han sa det till alla fram genom tiderna, och Han säger det fortfarande.

⁵³ Han sa till Noa fordom, det som vi kommer in på i förmiddag: ”Å, det kommer att regna.” Å, det fanns inte. . . Hade aldrig varit ett moln på himlen. Den största vattenströmmen var ett dike, där Gud vattnade landet, ett litet källsprång någonstans. Det var den största vattenströmmen, som fanns.

⁵⁴ Nu sa folk: ”Hur i världen ska det kunna komma något vatten ner däruppfifrån? Visa mig var det finns någonstans där uppe i all den heta solen, om det inte är någonting där uppe!”

⁵⁵ ”Om Gud säger: ’Bygg en ark, för det kommer att komma.’, så är det min uppgift att bygga arken och göra mig redo, för det kommer att komma. Han är Jehova-jireh, Han kan skaffa vatten dit upp.”

⁵⁶ Och det enda Han gjorde, var att låta människan, den dåraktiga, dumma människan, göra exakt det med sin vetenskap, för att genomföra det, som Han visste skulle komma. Gud förstörde aldrig världen, människan förstör världen. Gud förstör ingenting, Gud försöker bevara allting. Människan förstör sig själv genom sin kunskap, som hon gjorde i Edens

lustgård vid trädet osv. Och så fick någon fanatiker tag på litet atomkraft någonstans, så de hade den.

⁵⁷ De — de kunde arbeta med den då, för de kunde då göra saker med den, som vi aldrig har lärt oss tidigare. Vi är inte så långt komna. Det kanske tar tre eller fyra år till, eller mer, innan vi kan göra det, göra vad de gjorde. De byggde pyramiderna och sfinxen osv. Vi skulle aldrig kunna göra det. Vi skulle inte kunna reproducera det där, det finns inget sätt för oss att göra det, om vi inte kan få atomkraft. Bensinkraft, elkraft skulle inte lyfta ett enda av de där stenblocken, skulle inte flytta det från marken. Och en del av dem är ett kvarter höga, upp i luften, och väger en miljard ton. Hur fick de upp dem dit? Ser ni, de kunde.

⁵⁸ Och de släppte lös det där, någon lät en av de där atombomberna flyga in i någon annans mur, på den tiden, för, ”Som det var på Noas tid”, som det var, den sortens civilisation, den sortens smarta människor. ”Som det var på Noas tid, så kommer det att vara, så kommer det att vara vid Människosönens tillkommelse.” En upprepning av vad det var! Förstår ni?

⁵⁹ Här för inte så länge sedan grävde de upp ett modernt vattenverk, som fanns nere — här nere i Mexiko före syndafloden. Har ni sett det? Det var i tidningen, där ett modernt vattenverk, precis liksom vi har nu, hade sjunkit så långt ner under marken, någonting atomiskt någonting övertäckte det. Den bara exploderade och täcktes över så där. Förstår ni?

⁶⁰ ”Som det var på Noas tid”, nu, smarta människor, smarta människor med sina atomkrafter och allting, skulle kunna bygga pyramider och sfinx osv. ”Som det var på den tiden, så kommer det att vara.” Men arbetet kommer att förkortas i den här tiden, för det kommer att tas ut ett Bortryckt folk. Liksom Enok, kommer det att finnas ett folk, som förs över. Vi är i den klassen i förmiddag, det folk som förs över, liksom Noa bars av floden.

⁶¹ Men kom ihåg, att innan . . . Glöm inte det här! Innan en enda droppe regn föll, innan det fanns ett enda ting på himlen, innan Noa någonsin — någonsin hade fått arken färdig, togs Enok Hem. Enok rycktes bort utan att dö, började bara gå en dag, och — och gravitationen förlorade sitt grepp om honom. Och han satte ena foten litet högre, och den andra foten litet högre, och en fot till litet högre, och innan man visste ordet av, sa han: ”Förvål, värld!” Gick bara vidare upp till Härligheten.

⁶² Och då Noa såg sig omkring och inte kunde hitta Enok någonstans, han såg sig omkring och visste inte vart Enok gick, då sa han: ”Det är dags att börja bygga arken nu.” Förstår ni? Och han började arbeta på arken för att bära över kvarlevan.

⁶³ Det är samma sak, som äger rum just här. Församlingen togs upp till Himmelen, och nu tas Johannes upp tillsammans med Den som en förebild till de uppståndna, som vi tog fram det i går kväll. Och fann, att denna samma Röst, som uppmanade honom

till att se, tidigare på jorden, var samma Röst, som uppmanade honom att komma upp.

⁶⁴ Å, alla kristna! Just den Rösten, Charlie, som uppmanade dig en dag där nere i Kentucky att "Vända om", är samma Röst som kommer att uppmana dig: "Kom upp!" Är du inte glad för det, broder Evans? Den Röst som sa: "Vänd om!", är samma Röst som sa: "Kom upp!" Oj, oj! Dit, vilken uppmaning! Vilken verklighet! Klart och tydligt som en basun: "Vänd om och tjäna mig! Kom upp dit jag är!"

⁶⁵ Där såg vi honom representera dem, som dog, Moses som representant för de döda heliga uppstod. Elia, med sin grupp på den yttersta dagen, med sin Bortryckta grupp, som står där. Alla inför Herren Jesus! Johannes avslöjade att . . . Jesus talade om för dem, att han — att han inte skulle dö, och vad kom det dem vid, om han skulle leva tills han såg Hans tillkommelse. Och lärjungarna spred ut ett yttrande.

⁶⁶ Å, jag önskar, att jag kunde komma riktigt, riktigt djupt just nu i några minuter, till församlingen. Alla vet. . . Och alla lever ett — ett personligt liv med Gud. Det är en individuell angelägenhet, Andens saker som bär en till platser som man inte ens vågar tala om.

⁶⁷ Jag har märkt det här i min egen lilla, oansenliga verksamhet, att det är många gånger, som jag säger någonting och inte vet, varför jag sa det, och det ser inte rätt ut (Men ändå kommer någon att säga någonting.), men jag ger akt på det, och den där saken kommer att bli precis lika fullkomligt rätt, som det kan bli. Gud kommer att få det att ske! Då jag bara vill säga någonting, säger jag: "Vänta nu en minut! Den där *mannen, den och den, det här* ska hända här borta, det där — det där måste nu bara vara på det där viset." Nåväl, jag — faktiskt så vet jag inte, varför jag sa det. Och innan man vet ordet av, så är det precis på det viset. Gud gör det!

⁶⁸ Då nu de här lärjungarna hade sagt: "Å, Jesus sa, att 'den här mannen inte skulle dö.'" Jesus sa aldrig så.

Jesus sa: "Vad kommer det er vid, om han lever tills jag kommer?"

⁶⁹ Men då Han såg, att lärjungarna gjorde det till ett uttalande, då sträckte Jesus Sig ner och tog Johannes och tog upp honom och lät honom repetera hela saken, se repetitionen av Herrens Tillkommelse. Johannes såg Församlingen, han såg slutet på Församlingstidsåldern, han såg slutet för judarna, han såg den Andra Tillkommelsen, han såg hela ordningen.

⁷⁰ Och titta, vad Gud var tvungen att göra, koka honom i fett i ungefär tjugofyra timmar där nere, för att låta dem se att han var gudomlig, att den gudomliga Anden hade smort den — det själiska. . . (det där yttre, jordiska, eller vad man nu kallar det, det mänskliga köttet), hade präglat det så gudomligt, att hett

brinnande fett i tjugofyra timmar inte ens svedde honom. Att försöka koka ut Den Helige Ande ur en människa, det kan man inte göra. Sedan satte man honom på ön Patmos, och han skrev Boken och kom tillbaka och predikade i flera år. Mmm. Mmm.

71 Naturligtvis måste han nu få ett dåligt namn om sig: ”Han var en spåman, han var en häxa.” Hur många vet, att Johannes kallades för en häxa? Absolut! Jesus kallades också så. Förstår ni? Ser ni, världen vet ingenting om de här sakerna. ”Han var tankeläsare.” Förstår ni? De sa, att ”han var en sådan häxa, att han förhäxade det där fettet, så att fettet inte kunde bränna honom, eftersom han hade förhäxat det”, bara för att han inte höll med om deras katolska idéer. Det var alltsammans.

72 Han var en Guds tjänare som... Ödmjuk, hade ett litet uppdrag där nere, som han höll fast vid. Han ville inte tolerera de där stora sakerna, och då behöll Gud honom bara och bevarade honom. Det gjorde han också med den helige Martin och – och Irenaeus, och hela vägen fram genom tidsåldern.

73 Och Han gör samma sak i dag, kommer hela vägen fram. Glöm nu aldrig det här, att Gud utlovade stora omskakningar och stora, mäktiga gärningar! Skriv nu det här i era anteckningar som ni skriver (Förstår ni? Förstår ni?), att det som människan kallar ”mäktigt och stort,” kallar Gud ”dåraktigt”! Och det som människan kallar ”dåraktigt”, kallar Gud ”Stort!” Glöm inte det, ser ni, glöm inte det. Det där kommer att hjälpa dig framåt under år som kommer, för vi väntar hela tiden på någonting större. Och vi får någonting större hela tiden, men världens folk vet inte om det. De visste inte heller om det på Noas tid, de visste inte heller om det på Johannes tid, på Jesu tid, på apostlarnas tid, på Irenaeus tid, ingen av de där tiderna, visste de någonsin om det.

74 Till och med Jeanne d’Arc, hon var en helgad, liten kvinna. Då hon inte var mer än flicka, talade Gud till henne i syner, och en Ängel talade med henne. Vet du vad den katolska kyrkan sa? ”Hon är en häxa.” Och de satte henne på en påle och brände henne till döds, de katolska prästerna gjorde det, dödade henne, dömde henne till döden som ”en häxa,” och Jeanne d’Arc dog som en häxa. Ungefär tvåhundra år senare fann de, att hon inte var någon häxa, hon var en – en Kristi lärjunge.

75 De gjorde samma sak med alla de heliga. Jesus sa: ”Vem av er har inte era fäder förföljt? Vem av profeterna har någonsin kommit, som de inte har avvisat?” Han sa: ”Ni vitmenade väggar!” Han sa: ”Ni – ni går ner och – och lägger utsmyckningen ovanpå profeternas gravar, och ni är just de, som la dem där inne.” Mmm. Oj! Oj! Förstår ni? Han skonade dem inte. Mmm. Han bara sa det till dem.

76 ”Det här ormsläktet!”, sa Johannes, ”vem har varnat er att undfly vreden, som ska komma? Börja inte säga, att ni har Abraham till er far.” ”Vi tillhör vissa, stora organisationer.”

”Är du en kristen?”

77 ”Å, jag är metodist. Jag är presbyterian. Jag är pingstvän.” Det där är inte inte alls i det. Det där har inte mer att göra med det — än — än — än — än vad snö har med solsken att göra. Förstår ni? Det har ingenting med det att göra. Om man är en kristen, är man en pånyttfödd Guds tjänare.

78 Då Johannes kom, nu, det hade vi nu igår kväll. Kom nu ihåg, då man kommer till det här. . . För sakens sammanhang, jag — jag talade om det för er då. Kom ihåg, att världen håller på att få den hårdaste omskakning, den någonsin har fått just nu, kyrkovärlden.

79 Kom nu ihåg, att på Johannes tid, på Jesu tid, fanns det utan tvivel stora festivaler och stora talare på deras tid, stora intellektuella män, och de drog tiotusentals gånger tusentals människor. Vad skulle Kajfas göra, om han sammankallade ett — ett möte? Han skulle samla hela Jerusalem, han skulle samla ihop hela Israel, från det ena stället till det andra. Och de säger allesammans: ”Å”,

”Om nu Kajfas säger *vissa bestämda saker*, så blir det underbart.”

”Å, tror du på Skrifterna, rabbi, pastor, doktor, biskop? Tror ni på Skrifterna?”

”Förvisso tror jag på Skrifterna, jag är ju en känd forskare!”

80 ”All right. Nu säger Bibeln här, att det ska komma en tid, då det ska ske: ’Alla bergen ska hoppa som små vädurar, alla löven ska klappa i händerna, och alla de höga platserna ska tas ner och göras låga, alla de låga platserna ska höjas upp och göras höga. Och det kommer att utföras av rösten av en, som ropar i öknen.’ Tror du på det där, rabbi, pastor, doktor, pastor?”

”Visst tror jag på det!”

”Hur kommer det att ske?”

81 ”Å, Gud kommer att sända en mäktig man till jorden en dag. Å, han kommer att bli stor. Han kommer att vara en röst av en, som ropar i öknen, eller han kommer att vara förelöpare till den kommande Messias. Och då han kommer, finns det ingen tvekan i mitt sinne, om att han kommer att komma ner ur Himmelen och komma ner till templet. Han kommer att komma raka vägen ner hit till templet och säga: ’Nu ska vi ta alla romarna och slå ihjäl dem. Det är alltsammans. Vi ska slå ner alla romarna.’ Och — och sedan kommer han att säga: ’Kom ner nu, Messias!’ Och Messias kommer att komma ner, och vi kommer att smida om alla våra trädgårdsknivar till. . . Rättare sagt, våra svärd till plogbillar

och trädgårdsknivar, och det kommer inte att bli några fler krig.” Och, mmm, det är deras tolkning.

⁸² Men vad hände när det kom? Vad ägde rum? Det blev ingen Himlauppvisning, vad de någonsin fick se. Det fanns en, men de såg den inte. De såg den inte. Förstår ni? När hoppade alla bergen som små vådurar? När blev alla de höga ställena låga och de låga ställena höga? En gammal predikant, som var lurvig i ansiktet, kom vandrande ut ur öknen och kunde inte ens sitt ABC. Enligt historien gick han ut i öknen vid nio års ålder och dök aldrig upp igen, förrän han var trettio. Han levde av gräshoppor och vildhonung. Gräshoppor är gräshoppor, de där långa gräshopporerna.

⁸³ De äter dem hela tiden. Man kan köpa dem här i . . . Tyck inte, att det är äckligt, för man kan köpa dem här i varuhuset, om man vill ha dem, humlor, honungsbin, gräshoppor, skallerormar, vad man än vill ha, ser ni.

⁸⁴ Så han levde av gräshoppor och vildhonung. Vilken diet! Men han bevarades av Guds kraft. Han klädde sig inte med bakvänd krage, som någon sa igår kväll, broder Parnell eller någon av dem. Han klädde sig inte i en rock med frackskört och allt det där. Han kom ut ur öknen med ett stort gammalt stycke fårskinn lindat runt sig. Som jag har sagt, kanske . . . Vi måste bada varje dag, och kanske tog han aldrig ett var tredje eller fjärde månad, där ute i öknen. Jag vet inte. Han var inte så mycket att titta på. Han hade ingen predikstol. Han gick inte in i några stora städer och hade stora kampanjer. Han stod där ute på Jordans stränder, med lera upp till sina knän, och sa: ”Ert släkte av huggormar, vem har varnat er att fly ifrån vreden, som ska komma?” Hmm. Det var då de höga ställena blev låga, ser ni, och de låga ställena blev höga. Mmm. Jajamensan.

⁸⁵ Sedan, innan man visste ordet av, väntade de sig, att Messias skulle komma ner tillsammans med Änglar osv., och slå sig ner på takvalven där ute och templet, som de hade byggt, för att Han skulle komma dit (liksom vi bygger stora stora ställen idag över hela nationerna osv.) Förstår ni? Och när kom Han? Han gick förbi varenda en av de där synagogorna, varenda en av de där organisationerna, och kom ner till ett stall. De tvingade Honom dit.

⁸⁶ Det är så det är idag. Han tvingas in i ting, tvingas göra det, tvingas vara samfundsobunden, eftersom Hans Budskap inte samarbetar med samfundet. Hans Budskap i dag, som predikas av Hans predikanter, är samfundsobundet, eftersom samfundet driver bort Honom. Bibeln säger så. Han var på utsidan, knackade på och försökte komma in (Förstår ni?), i Sin egen församling. Det är så, det är. Ser ni, det är precis samma sak idag.

⁸⁷ Så kom ihåg, att det som ser stort ut för människan, är litet inför Gud! Det är nu orsaken till, att man inte behöver ha en massa blommor. Och när Gud kommer tillbaka, när Jesus kommer tillbaka, kommer man att bli förvånad över den lilla tvätterskan i gränden. Mmm. Man kommer att bli förvånad över den där mannen, som inte säger någonting, som håller sina hemligheter för sig själv och går omkring inför Gud, ödmjuk. Man kommer att bli förvånad. Det kommer att över- . . .

⁸⁸ Jag predikade för inte så länge sedan, vid domen. . . *Överraskningarna vid Domen*. Det blir ingen överraskning att se spritsmugglaren där, han vet att han går dit. Visst. Det blir ingen överraskning att se lögnaren, äktenskapsbrytaren, allting där, det är det inte. Men överraskningen kommer att vara, och besvikelsen kommer att vara, de där som tror att de var på väg, mmm, ja, och sedan blir avvisade. De som säger: "Nja, vänta en minut, min mor tillhörde den här församlingen, min far tillhörde den här församlingen, min farfar och farmor. Jag har varit medlem där hela mitt liv."

⁸⁹ "Gå bort från mig, din ogärningsman, jag kände dig inte ens."

⁹⁰ Titta på den tiden, då lille, gamle Simeon, en okänd man, inget anseende, vi vet ingenting om honom i Bibeln. Men Bibeln säger: "Det uppenbarades för honom av Den Helige Ande," (Där är han, var så god!) "att han inte skulle dö förrän han hade sett Herrens Kristus."

⁹¹ Titta då på vem Johannes Döparen var, någon slags underlig man, en skogsmänniska ute i skogen. Det uppenbarades för honom. Han kom ut och predikade Budskapet. Titta på det där!

Vem var lilla Hanna?

⁹² Den lilla jungfru Maria, nere i staden Nasaret (dålig som Jeffersonville) och där synden och allting överflödade, men hon hade hållit sig ren, eftersom hon visste, att det en dag skulle komma en Messias. Förstår ni?

⁹³ Josef, en snickare, hade förlorat sin hustru och — och uppvaktade den här lilla flickan. Och det var därigenom, som Den Helige Ande kom till det där. Och så kommer världen omkring och ger det öknamn, som "frimickel, pingstvän." Förstår ni, baktalade det. "Å, det där, hon. . . Det där barnet föddes utom det heliga äktenskapet." Ser ni, de trodde det, och det såg ut att vara så. Men Gud gör så där för att förblinda de klokas och förståndigas ögon, och uppenbara det för småbarn, sådana som vill lära sig.

⁹⁴ Jag hoppas, att det finns tillräcklig bakgrund till det, då jag träffar på någonting om en stund. Jag ska visa er. Ser ni den här oljan? Nu har jag sagt er bakgrunden, för att ni ska se, att det inte är människan, det är Gud, ska jag peka på *det här*. All right.

95 ”Kom upp hit,” var Rösten, nu. Och när han öppnade, hörde han basunen ljuda, och omedelbart kom då Johannes i Anden — var i Anden, och så fort han kom i Anden, började han se saker. Man börjar se saker, då man kommer i Anden. Först måste man komma i Anden. Är det riktigt?

96 Tänk nu, om du går på en bollmatch och du säger: ”Jag älskar verkligen baseboll.” Mm-mm. Och du får dig en plats på första raden, längst ner i logen och du ser Yankees eller Bulldogs, vilka de än är, spela. Och de har en stor match där ute allesammans.

97 Och din sida håller just på att förlora, och plötsligt vänder den moderna Babe Ruth upp sitt slagträ *så här* och säger: ”Ser ni där borta?” Har tre spelare på basen. ”Pang!” Och han slår den helt ur sikte, tar av sig hatten och fläktar sig, går ner till första basen och tittar sig omkring på alla de där killarna, går till andra basen, skakar hand med andra bas-mannen, går, går lugnt och stilla tillbaka hem, bugar sig. . . Å, oj, oj! Skriken, hoppen, hojtandena, ropen: ”Hurra!” Å, de skulle. . .

98 Jag har faktiskt sett dem ta de här. . . Kommer ni ihåg den gamla Kady-hatten av halm? Jag gick till en basebollmatch en dag och såg en kille slå ett frivarv. Och den här mannen, som satt framför mig med en halmhatt, han blev alldeles upphetsad, tog sin hatt och drog ner den, gjorde sig bara en krage *så här* där toppen stack ut. Å, han hade det härligt! Han — han var så utom sig, att han inte visste vad han gjorde. Bara sparkade och hurrade och skrek och hoppade. Nåväl, vet ni nu, vad jag tror, han hade förvisso. . . Han var en ba-. . . Han var en. . . Han älskade baseboll. Han var en basebollfantast, precis som en cigarettfantast eller en whiskeyfantast.

99 Jag är en Jesus-fantast. Ja, jag bara älskar det där. Jag. . . Om du blir en Jesus-fantast, förstår du, en fantast efter någonting.

100 Kan du då föreställa dig, att den där mannen säger: ”Å, visst är jag en baseballfantast.” Och hans sida ska till att förlora, och då de ser honom komma upp och vinna matchen så där, såg han sig omkring och: ”Ja, jag antar att det där var all right.” Mmm. Säger att han ”älskar baseball.”

”Å, han är någonting!”

101 Du skulle säga: ”Å, du gillar det inte, eller hur? Det är något fel på dig!” Varenda bra basebollfantast skulle säga: ”Vad är det för fel på den där killen? Det är något fel på honom. Titta på honom där han sitter!” Hmpf! Det där är bara så. . .

102 Sätt ihop två och två nu, ser du! Å, då man är en Jesusfantast och man känner Den Helige Ande gräva ner de här Orden, då skriker någonting till! Å, man blir utom sig!

103 Jag hoppas att den här mannen förlåter mig, han sitter här i närheten. Den store, långa, svarthåriga mannen, som sitter här, som stod där ute en kväll i hallen, och någon sa något som

liksom . . . Det hjälpte, ni vet, välsignade honom liksom så där. Och den stackars pojken har haft en hemsk tid, vet jag, hans — hans hustru lämnade honom och begärde skilsmässa, därför att han älskade Herren Jesus. Det är riktigt. Och någon sa någonting om Jesus, ni vet, han var en av de där fantasterna. Och han hade varit i kriget och alldeles sönderskjuten och allting var pojken, jag tyckte synd om honom. Kom hem med en . . . Hans barn och hustru. Så han — han lovade Herren, att han skulle tjäna Honom, och så fort som Herren började välsigna honom och han fick det rätt ställt med Gud, vände sig hans fru bara om, begärde skilsmässa och lämnade honom. Lämnade honom att sitta ute i kylan. Men han var fortfarande en fantast.

¹⁰⁴ Och då han stod där en kväll, och någon sa någonting om Jesus, något om hur stor Han var, så där, sa han: "Å, Glory!" Sträckte ut sina armar och här stack hans knytnäve ut genom väggen så där. Han visste inte, att han hade gjort det. Fick fast sin knytnäve i väggen. Han sa: "Broder Bill, jag ska betala för det där." Jag tror att broder Wood kom ner och satte på biten, satte på en annan bit. Vi brydde oss inte om det där, broder Ben, vi bara — vi bara gladde oss åt att du var en fantast. Förstår ni?

¹⁰⁵ Då Den Helige Ande gör något med en, kan man bara inte sitta still, det är något som bubblar över. Amen. Huiitt! Ja, någonting tar tag, en fantast för Kristus. Då man älskar Herren, är det bara någonting i en, som sträcker sig ut, griper, hungrar och törstar. Jesus sa: "Saliga är de, för de ska bli mättade. Saliga är till och med de, som törstar, antingen man har Det eller inte." Hur många vill ha mer av Gud? All right. Nåväl, orsaken till att du vill ha mer av Gud, du är salig bara att vilja ha det. Om du inte har fått Det, är du ändå salig. "Och saliga är de, som hungrar och törstar." Du är salig, bara för att du hungrar och törstar. Eftersom du vill ha Det, är du salig. För det finns många människor, som inte vill ha Det.

¹⁰⁶ Minns ni min predikan här om kvällen? Ser ni, liksom idioten behöll han lådan och kastade bort gåvan. Förstår ni? Ta inte lådan, ta Gåvan! All right.

*Nu, omedelbart . . . i anden, och se, en tron sattes fram
i himmelen, och en satt på tronen.*

¹⁰⁷ Lägg nu märke till, att litet senare, eller det där fick vi i går kväll, tror jag, på den här Tronen, som . . . Vi finner att först fanns det inte någonting på Tronen, och nu finns det Någon på Tronen, så det visade, att Jesus hade kommit tillsammans med Sin Församling upp i Härligheten och var satt på Sin egen Tron. "Sitter på Tronen", det är efter Församlingstidsåldern. Nu, kommer vi att komma fram till det nu om en stund.

¹⁰⁸ Nu säger man: "Jaha, var är Hans tron någonstans i dag?" Broder Neville, om jag nu hoppar över det där, så fråga mig om en stund: "Var är Hans tron någonstans i dag.!" Jag tror att jag

kommer att komma fram till det längre fram. ”Var är Hans tron någonstans nu, om han inte är på Sin Tron nu?”

Han är inte på Sin Tron nu. Nänämensan.

109 All right, nu:

Och han, som satt, var att se på som . . . jaspis och . . . karneol, och det fanns en regnbåge runt omkring tronen, i likhet . . . som såg ut som en smaragd.

110 Låt oss nu ta den tredje versen till att börja med! Och så ”jaspis,” Denne, som satt på tronen, såg ut . . . Med andra ord, då man såg på honom, var Han i en sådan prakt, en sådan skönhet! Å, jag vill se Honom. Vill inte ni?

111 En dag. . . Jag kommer ihåg syster Cadle, syster Howard Cadle, jag tror att många av er kommer ihåg henne. Jag var på andra sidan gatan där, och min hustru satt där, jag minns nu, att hon frös i rummet. Och jag hade gått upp och hade en liten, gammal. . . Det var en vedkamin där ute med en. . . Vi bakade vårt bröd uppe i kaminen, i röret. Och jag. . . Det var riktigt kallt, och vinden blåste, vintertid, snö på marken, och vind ner i skorstenen, och jag kunde inte för mitt liv få den där saken att brinna. Och jag var så upprörd över det. Och jag la in litet, det blåste ut igen. Billy frös och hon frös, jag försökte göra upp eld. Och då råkade jag sätta på radion (några minuter tidigare, den bara värmdde upp sig, och kom på), och syster Cadle sjöng: ”Då jag når det där landet, på en avlägsen strand, vill jag se Jesus. Vill inte du?” Oj, oj!

112 Jag satte mig bara rätt ner mitt på golvet och bara satt där och började gråta. Ni vet, hur hon kunde sjunga, med sin riktigt ljuvliga taltrast-röst. Jag vill höra henne, då jag går över gränsen dit bort, hon sa, ”Jag vill se Jesus. Vill inte du?”

113 Jag tänkte: ”Å, Gud, ja, jag vill se Honom en dag. Då alla blommorna har flutit förbi, vill jag se Jesus.” Så. . . Att få se Honom på Hans Tron, Hans skönhet, Hans prakt! Och om jag. . . Å, jag vill stå, där Johannes stod, så att jag bara kan stå och titta på Honom.

114 Här för en tid sedan, nere. . . På slaveritiden. Jag säger det här å mina färgade vänners vägnar, som är här i förmiddag. Det fanns en gammal, färgad man, och han var. . . Gick bort till ett litet ställe, som de brukade göra.

115 Och de brukade göra så här nere i Kentucky, ha sång. Kanske Mama Cox och de andra kan minnas, då de brukade gå ut och ha sång, ni vet, gå ut till husen och de spelade orgel, ungdomarna och alla sjöng. Brukade göra det här uppe i Utica, och runt omkring på landsbygden. Nu har de en liter whiskey, ute någonstans på en rock-and-roll-fest.

116 Men då sjöng de psalmer. Vid en av de där gamla hymn-sångstunderna var det en gammal, färgad broder, som blev frälst.

Och Herren kallade honom att predika, och nästa dag gick han omkring och berättade det för slavarerna på plantagen. Han sa: "Herren frälste mig i går kväll och har kallat mig att predika för mina bröder."

117 Och till slut kom det fram till ranchens ägare, rättare sagt plantagens ägare. Han kallade in honom och sa: "Sambo, jag vill att du ska komma in hit." Han sa: "Kom upp på mitt kontor!"

Han sa: "Ja, sir.", gick upp till kontoret.

118 Han sa: "Vad är det, jag hör att du sprider bland slavarerna, ibland dem där ute, mina arbetare, mina slavar, att Herren gjorde dig fri?"

119 Han sa: "Ja, sir." Han sa: "Chefen, jag är din slav." Han sa: "Jag köptes för dina pengar, men . . ." Han sa: "Men sättet som Gud gjorde mig fri på igår kväll, Jesus frigjorde mig från ett liv i synd och skam och ett dödens liv. Han gjorde mig fri."

Han sa: "Sambo, menar du verkligen det?"

Han sa: "Jag menar det."

120 Han sa: "Jag hörde dem säga, att du skulle börja predika här omkring för dina — ditt folk på plantagerna osv."

121 Han sa: "Ja, sir!" Han sa: "Det är det jag tänker göra, predika det här Evangeliet för mitt folk."

Han sa: "Menar du verkligen det, Sambo?"

Han sa: "Jag menar det verkligen."

122 Han sa: "Kom, följ med mig ner till — till domstolen, jag ska också ge dig din frihet. Du är fri från mig, och du är fri från mera slaveri. Jag köpte dig, du är min, och jag sätter dig fri, så att du kan predika Evangeliet för ditt folk." Han gick ner och skrev under frigörelsen, rättare sagt kungörelsen, och han sattes fri. Han kunde inte längre säljas som slav. Han var en fri man till att förkunna Evangeliet.

123 Han predikade bland sina bröder i årtal. Många vita människor omvände sig under hans verksamhet. En dag skulle den gamle mannen dö. Han hade predikat i trettio eller fyrtio år, eller mer. Och då han skulle dö, låg han i rummet, och många av hans vita bröder hade samlats i rummet och de trodde att han hade varit borta i två eller tre timmar. När han slutligen vaknade upp och tittade sig omkring i rummet, sa han: . . .

"Var var du någonstans, Sambo?"

Han sa: "Å, är jag tillbaka här igen? Är jag tillbaka igen?"

De sa: "Vad är det fråga om, Sambo?"

Han sa: "Å, jag gick över till det andra Landet."

De sa: "Berätta för oss om det!"

124 Han sa: ”Tja, jag kom bara in i, till Hans Närhet.” Och han sa: ”Då jag stod där,” sa Han, ”var det en Ängel, som kom fram, och sa: 'Är ditt namn Sambo *Den-och den?*'”

Han sa: ”Ja, sir, det är det.”

Han sa: ”Kom in!”

”Jag gick in och tittade på Honom, som satt där.”

125 Han sa: ”Sambo, kom hit nu, sedan du har mött Honom vill jag, att du ska komma ut hit, vi vill ge dig din mantel, vi vill ge dig din harpa, vi vill ge dig din krona.”

Sambo sa: ”Tala inte med mig om harpor, kronor och mantlar!”

Han sa: ”Men du har vunnit en belöning, vi vill ge dig din belöning.”

126 Han sa: ”Tala inte med . . . om mig . . . om belöningar!” Han sa: ”Låt mig bara stå och titta på Honom i tusen år! Det ska vara min belöning.”

127 Jag tror, att det är ungefär så vi alla skulle känna det: ”Låt mig bara stå och titta på Honom!” Å, jag kommer att behöva ha en annan kropp än jag har nu, varenda fiber av ens varelse, bara för att titta på Honom.

128 Där stod Johannes och såg Honom sitta på Tronen, och Han ”såg ut som jaspis och karneol”. Nu har allting och vartenda ord en mening i Bibeln. ”Jaspis och karneol”, nu.

129 Om ni nu kommer att lägga märke till det, så stämmer det med resten av Skriften. I de tidiga delarna av Skriften var Han Alfa, Omega, Han var Början och Slutet, Han var den Förste och den Siste, Han var Fader, Son och Den Helige Ande. Han var ”allt i alla”, allt var samlat i Honom. Matteus 17 visar att Han . . . Uppe på Förklaringsberget var det alltsammans samlat i Honom.

130 Nu var – var ”jaspis” en sten, och ”karneol” var en sten. (Vi ska nu komma till deras färger om en stund.) Nu vill jag att ni ska lägga märke till, att varenda en av patriarkerna, då de föddes, ja, varenda person, har en födelsesten. Min, jag föddes i april, en diamant. Och olika månader representerar olika stenar. Nåväl, det var samma sak med patriarkerna. Varenda gång, som en patriark, då han föddes, va- . . . Han fick en födelsesten.

131 Och bara för att stanna upp just här bara för ett ögonblick. Då de där hebreiska mödrarna . . . Låt mig visa dig ett gudomligt Ord, min vän, så att din tro kommer att byggas upp säkert på Guds Ord! Varenda gång, då de där hebreiska mödrarna skulle föda barn, hade födslovärkar, skulle . . . Skulle föda de där barnen, gav de ord, som hon yttrade under födseln, mannen (barnet som föddes av henne) hans namn, och placerade honom på sin plats i Palestina, där han kommer att vara vid Herrens tillkommelse. Födslovärkarna i den här modern! Liksom *Efracim*

betyder "vid havet." Förstår ni? Och Efraim fick sin lott vid havet. Och, säg, *Juda* betydde . . . Jag vet inte vad ordet betyder, men jag skulle kunna plocka ut det. Nu, ser ni, är det det där, som jag inte har tid med, de där korta sakerna, att plocka upp de där sakerna. Men gå sedan tillbaka, och *Juda*, vad *Juda* än betyder, betyder det hans plats, placerad bland Israels barn.

132 Och ta Första Mosebok 48 och 49, så får ni reda på där, att Jakob, när han var döende, lutad mot sin stav, förblindad, berättade han för de där barnen, var de skulle vara placerade vid världens ände. Och de är placerade på sin plats just där nu, eftersom de har farit tillbaka till hemlandet. Han sa till Josef: "Du är ett fruktbart vinträd vid muren", ser ni, "vid källan," vattnet. Han gick dit. Han sa: "Du har förtröstat på Herren Gud. Du har gjort din — din båge stark" (Förenata staterna. Förstår ni?) "i Herren, men en dag skulle det där vinträdet komma tillbaka över muren." Och där är hon, just där nu. Precis exakt vad han sa för nästan tretusen år sedan, vänder raka vägen tillbaka. Berättade för Efraim, att han hade doppat sina fötter i olja, och Efraim bosatte sig precis där, där de stora oljekällorna är. Precis exakt.

133 De där människornas yttranden, vad kom över de där dödliga? Det var Gud, som intog deras fibrer och verkade i dem!

134 Det såg ut, som då det romerska kejsardömet skingrade dem, då andra skingrade dem, då de hatades av Hitler, tiotusentals gånger tusentals, han sprutade bubblor i deras ådror, och de dog, man kunde se deras kroppar hänga på staket tillsammans med deras barn och allting annat, och ben. . . och man tog och gjorde konstgödsel av deras ben. Tog dem bara dit ut och gav dem en spruta, la dem i vagnen. Sedan komma ut, då de gick ut, redan i starten sjöng de: "Messias kommer att komma, och vi ska dricka druvans blod igen." Då de gick ner, döende, de där judarna, gick raka vägen dit ut, och visste, att några få slag till och det kommer att vara slut med deras hjärta. Och ner gick de och sjöng: "Vi kommer att få se Messias snart." Oj, oj! De gjorde konstgödsel av deras ben.

135 En massa av er soldater här inne vet det där och har sett det. Jag stod på marken, där de brände dem och allt annat där, Hitler och dem. Och tittade upp på Stalin och Ryssland och alla de, som gjorde samma sak. Det där är riktigt. Men den där juden, vad var det fråga om? Han tvingades tillbaka till sitt hemland. Det är där, de står.

136 Nu har jag den där fantastiska filmen *Tre minuter före midnatt*. Då de där judarna kom in, frågade de dem: "Varför kommer ni tillbaka, för att dö i ert hemland?"

137 De sa: "Vi har kommit för att se Messias." Amen. Hrm! Vi är i ändens tid.

138 Vartenda ett av de där barnen, då de föddes, fick de en födelsesten. Och då Aron, översteprästen över vartenda ett av de där barnen, hade en bröstsköld på sig, hans klädnad. Det är det här, som jag vill vänta lite längre med, för att komma in i den 6:e versen, för den tar med sig varenda symbol i det Gamla Testamentet dit in. Vartenda . . . Alla möbler och allting i Gamla Testamentet var en mönsterbild av det, som sågs i Himmelen, som återspeglades på den mänskliga varelsen.

139 Och här är Arons bröstsköld, han var överstepräst. Lagg märke till, att varenda stams födelsesten var representerad i den. En, en födelsesten, satte sin sten där; Efraims stam, Manasses stam, Gads stam, Benjamins stam, alla var representerade här. Och det var så . . . Sedan tog de de där födelsestenarna, de där vackra ädelstenarna, och hängde upp det på stolpen så här. Och om en profet profeterade, och om det lät riktigt eller inte, tog de honom ner till denna Urim Tummin och lät honom uttala sin profetia. Om det kom på ett heligt Ljus där och började blinka på de här stenarna tillsammans, så var det Gud som svarade. Det gällde för hela stammen, allesammans, varenda stam.

140 Ifråga om de här, nu, den första stenen. Den förste, hur många vet, vem det första barnet var? Vad var hans namn? Ruben. All right. Vem var den siste? Benjamin. Det är riktigt. Rubens födelsesten var "jaspis", Benjamins födelsesten var "karneol". Han såg ut som "Ruben och Benjamin," den Förste och den Siste, Han som Var, som Är och som Ska Komma, Han var Alfa (A) i det grekiska alfabetet, Omega (Z) i det grekiska alfabetet. Han var den Förste, den Siste, Han var från Benjamin till Ruben, från Ruben till Benjamin. Oj, oj! Där var Han, "Såg ut som karneolsten och som jaspissten." Han satt på den här Tronen!

141 Vad skulle ni allesammans tycka om att få se Honom sitta i Sin Härlighet? Låt oss slå upp Uppenbarelsboken 21:10, riktigt kvickt, och bara ta en titt på Honom här! All right, 21:10 till 11.

Och han förde mig i anden bort till ett stort och högt berg och visade mig den stora staden, det heliga Jerusalem, som kom ner från himmelen från Gud,

Och hade Guds härlighet, . . . Och hade Guds härlighet, och hennes ljus var liksom en högst dyrbar sten, ja liksom . . . jaspis . . . , så klar som kristall.

142 "Hennes ljus." Ljuset! Vem är Ljuset? "Och Staden behövde inte solen, för Lammet är dess Ljus."

143 "Jaspis, karneol"-sten. Guds Härlighet är Jesus Kristus, Jesu Kristi Härlighet är Hans Församling. Och Han var den Förste. Vad var Han? Han var tidens Begynnelse, Han är tidens Ände. Han var den Förste av patriarkerna, Han är den Siste av patriarkerna. Han var den Församling, som fanns i . . . Han var den — den Ande, som fanns i Efesus Församling, Han är Anden i Laodiceas Församling. Han är den Förste och den Siste, A till

Z, Först, Sist, Han som Var och Ska Komma, Davids Rot och Telning, Morgonstjärnan, Dalens Lilja, Sarons Ros! Å, det finns drygt fyrahundra titlar i Bibeln, som avser Honom. Tänk bara på det, vad Han var! Och ändå var han den ödmjuke Herren Jesus, som föddes i en krubba till Guds lov.

¹⁴⁴ Vad som helst, som är ödmjukt, ge akt på det, för det är rätt. Vad som helst, som är stort, är en uppstoppad skjorta, så bry er inte om det! Ser ni, det är en massa vind och det är ingenting med det. All right.

¹⁴⁵ "Han såg ut som jaspis och karneol-sten.", nu. Låt oss slå upp det! Har ni . . . ? Vi har lite tid på oss, eller hur? Vi har ungefär fyrtio minuter till. Låt oss lägga märke till det, låt oss slå upp Hesekiel 1! Gå tillbaka i Bibeln till Gamla Testamentet, till Hesekiel, och låt oss läsa här, där Hesekiel också såg Honom! Och jämför de här Skriftställena nu, och se efter, var vi är någonstans! Hesekiel det 1:a kapitlet, all right, låt oss nu läsa ett ögonblick! Nu ska jag läsa de första fem verserna, och sedan ska vi läsa, jag har det markerat här, från 26 till 28. Men låt oss nu läsa de första verserna i profeten Hesekiels 1:a kapitel. All right:

Och det hände sig i det trettionde året, och i den fjärde månaden, på den femte dagen i månaden . . . var jag bland de fångna — bland de fångna vid floden Kebar, . . . (År det där riktigt, Kebar? K-e-b-b-a-r, Kebar.) . . . och himlarna öppnades, och jag såg en syn från Gud.

Och i . . . (Titta nu!) . . . På den femte dagen i månaden, vilket är den månad, då kung Jojakin blev fånge,

kom HERRENS ord uttryckligen till prästen Hesekiel, Busis son, i . . . kaldéernas land vid floden Kebar, och HERRENS hand var . . . över honom.

Och jag tittade, och se, en virvelvind kom från norr, . . .

¹⁴⁶ Titta på den här profeten här, femhundra-nittiofem år före Kristi tillkommelse, titta, hur hans syn stämmer överens med Johannes!

. . . en virvelvind kom från norr, ett stort moln, . . . en eld som bredde ut sig, och det lyste klart runt omkring den, och ur mitten på den lyste den bärnstensfärgat, ur eldens mitt.

Ur mitten på den kom också något, som liknade fyra levande väsenden. Och så här såg de ut, de såg ut som . . . människa.

¹⁴⁷ Lagg märke till, att färgen på Guds Ande, som var ovanför det, som liknade de här fyra Väsendena, var bärnstensfärgad! Bärnstensfärgen är gul-grön. Titta nu, "gulgrön", bärnstensfärgad, å, Han är densamme igår . . . Han uppenbarade Sig för Hesekiel. Mitt i Hesekiels syn var

det här Ljuset, som han såg komma ovanför de fyra levande Väsendena, gul-grönt. Då Han kom till Johannes, visade Han Sig i *smaragden*, som också är "gul-grön". Han kommer nu till uppenbararen i gul-grönt. Han kommer till oss i gul-grönt, Ljuset! Vandra i Ljuset! Han är Ljuset.

148 Låt oss gå till den 26:e versen nu, så att vi kan läsa till den 28:e. Den 26:e versen:

Och ovanför him- . . .

Å, då ni kommer hem, vill jag, att ni ska markera det där och läsa varenda del av det. Spara tid!

Och ovanför himlavalvet, som var över deras huvuden, var någonting, som liknade en sten, som karneolsten ser ut, och på det, som liknade en tron, var någonting, som liknade en människa ovanför . . . den.

149 Det var Människosonen, ser ni, Kristus. Titta nu, hur Han var, hur Han var skrudad här!

Och jag såg liksom bärnstensfärger, (titta, runt denna Människoson) som en eld ser ut runt omkring inuti den — runt inuti den, från hans länders utseende . . .

150 Lyssna! Var andliga, var förstående! Och i era egna hjärtan här, ber jag er i Jesu Namn: behåll det här för er själva! Men kom bara ihåg, hur välsignat!

151 "Jag s- . . ." Låt oss börja på nytt i den 27:e versen! Lyssna, allesammans! Var riktigt förstående nu!

Och jag såg liksom bärnstensfärg (det är gul-grönt), liksom en eld ser ut runt omkring . . . det, . . .

Eld runt det bärnstens-gröna. Nu:

. . . från det, som såg ut som hans länder, och ända upp, (Från hans länder och uppåt.) och från det, som såg ut som hans länder . . . ända nedåt, såg jag, som om det såg ut som eld, och det hade det starka ljuset runt omkring sig. (Eld runt omkring sig.)

Liksom något, som såg ut som en båge, och till färgen som regniga dagar, så såg ljuset runt omkring det ut. Det var HERRENS utseende och likhet och härlighet. Och då jag såg det, föll jag på mitt ansikte, och jag hörde en röst av en, som talade.

152 Se upp! Är ni redo? Lyssna! Behåll det här nu, kom bara ihåg det, för att ni ska få veta. (Gene, du kan hålla det här bandet.) Lyssna! (Nej, jag behöver inte hålla det där, det är all right. Jag menar, håll tillbaka bandet, låt bara Församlingen få det!) Lägg märke till det här! För att ni nu ska veta, att färgen på Ljuset, som är med Herren, och Herrens Ljus, som följer Herren, och som är som Herren, är bärnstensfärgat, gul-grönt. Det är samma

färg på Ljuset, som är hos oss i dag, av vilket vetenskapsmännen har tagit Dess bild, gul-grönt, bärnstensfärg.

¹⁵³ Då jag var en liten pojke, och jag hade sett Det för första gången, som ni minns, de gamla här, berättade jag alltid för er, innan den faktiska bilden togs: "Det var gul-grönt, vilket är bärnstensfärg." För att ni nu ska veta, att Herrens Ande . . .

¹⁵⁴ Han sa, då han såg det från det levande Väsendets länder, som stod i hans närhet: "Från hans länder och uppåt var det liksom eld, ett Ljus från hans länder och nedåt, de var täckta av Ljus. Och runt omkring alltsammans var det många färger likt en regnbåge." Är det där riktigt?

¹⁵⁵ Jag vill att ni ska komma ihåg, att Gud fortfarande existerar i samma färger, "från länderna och uppåt, eld, bärnstensfärg," filmad med en filmkamera eller med en färgkamera, "bärnstensfärg från länderna och uppåt, från länderna och nedåt, och runtomkring, många färger, som det är i regnbågen på himlen efter ett regn". Jesus Kristus densamme i går, i dag och i evighet! Den Helige Ande är fortfarande i Sin kraft, fortfarande i Sin Församling i denna yttersta tid. Var så goda! Inte jag, jag bara stod där, men det var en bild, som togs. Jag vill, att ni ska titta på det där, precis exakt det som Hesekiel såg. Samma färger, samma sätt, och uppträdde på samma sätt, och rodnade på samma de levande Väsendenas sätt. Vad är det? De levande Väsendena representerar den levande Församlingen, den Församling som lever genom Kristi kraft och uppståndelse. Samma bärnstensfärger har täckt den från länderna och uppåt, från länderna och nedåt.

¹⁵⁶ Det är inte några gissningar längre, vetenskapen har tagit bilderna! Titta på deras färger, titta bara på färgerna på elden där inne! Ser ni? Regnbågen. Titta på den här gulaktiga smaragdfärgen! Ifråga om *den här* kameran, nu, den var bara en vanlig fotokamera. På *den här* kameran fanns färg, färgade bilder, Kodachrome-färg. Titta på de smaragdfärgade färgerna där! Om jag kunde få den över en lampa någonstans, så ni kunde se den där bak! Kan ni se nu? "Liksom en regnbåge", titta på strimmorna som går fram och tillbaka som regnbågen, varenda en har en annan färg. Vi ska komma in på det om några minuter, vad är de här färgerna och vad reflekterar de?

¹⁵⁷ Å! Det får mitt stackars hjärta att hoppa av glädje. Och att veta, att i den här tiden, som vi lever i, att Kristus . . . Då alla andra grunder är sjunkande sand, all annan grund. Jag tänker, "Varför kan jag inte berätta det där? Varför kan jag inte få världen att se Det?" Det var inte meningen, att världen skulle se Det. Världen kommer inte att se Det, de kommer aldrig att se Det! Men Församlingen får den mäktigaste omskakning, Den någonsin har fått!

158 På den tiden kunde de inte ha tagit en bild av Den. Det kan de nu, eftersom de har de mekaniska apparaterna. De, som försöker använda mekaniken för att förneka Gud, kommer raka vägen tillbaka och bevisar, att det finns en Gud. Det är riktigt, "Smaragd." Kom nu ihåg, att jag aldrig hittade på det där, jag läser det för er direkt ur Bibeln. Ge akt på då jag läser, och titta och se, att Det är samma Herre Gud, det finns ingen skillnad. Ge akt på den 27:e versen!

Och jag såg . . . bärnstensfärgen, som såg ut som eld. . .

159 Ser ni, liksom eldslågor som slickade. Förstår ni? Bärnstensfärger som kommer från en eld. Förstår ni det nu? Bärnsten, *det här* är bärnstensfärgerna, som kommer från en eld. Här nere står det:

Och det såg ut som en båge, eller en regnbåge, i dagarna efter ett regn, . . . Regnbåge, i dagarna efter ett regn, . . .

160 Och det fanns ett — ett "levande Väsende." Det som Johannes representerade, hela Församlingen, togs upp. Jag sa det till er. En person här i en syn kan representera hela Kristi Kropp, beklädd! Titta nu!

Och jag såg . . . bärnstensfärg, som såg ut som eld . . . omkring tillsammans med det, och det som såg ut . . . från det som såg ut som hans länder och uppåt, och från det, som såg ut som hans länder och nedåt, såg jag liksom om det såg ut som eld, . . .

161 Titta, *titta* på elden som sprutar! Ur vad? Regnbågen, de sju färgerna. Titta nu, det finns exakt sju färger *där*, och regnbågen har sju färger.

. . . Jag såg liksom det såg ut som eld, och det lyste runt omkring det.

Liksom en båge ser ut, som är i molnen på regnets dag, så såg ljuset runt omkring det ut. (Runt om Guds tron, ser ni.) Så såg likheten med HERRENS härlighet ut.

162 Inte Herren, nu, Herrens *härlighet*. Herrens härlighet som övertäcker Hans Församling, för Han är i Sin Församling! Amen! Å, det låter dåraktigt för de oförståndiga, men hur stort är Det inte för dem, som tror! Mmm.

. . . Det var så likheten med HERRENS härlighet såg ut. Och då jag såg det, föll jag på mitt ansikte, och jag hörde en röst tala . . .

163 Nu går han vidare och berättar vad synen betydde, vilket vi inte har tid att gå in på i förmiddag.

164 Lägg nu märke till, hur Herren i sin stora barmhärtighet ger oss dessa saker!

165 Låt oss nu ta en annan en! Både Hesekiel och Johannes såg Honom i hemligheten med Hans färger och Ljus, och kallade Det för en "bärnstensfärg". Johannes sa senare . . . Ni som tar . . . Ni som antecknar Skriftställena, Första Johannesbrevet 1:5 till 7. Johannes sa senare, (och han var på ön Patmos i omkring tre år, då han skrev Boken), då han kom tillbaka, en gammal man i nittioårsåldern, sa han i Första Johannesbrevet 1:5 och 7, sa han: "Gud är Ljus." Johannes hade en upplevelse, han hade sett Honom, och han visste, att Han var Ljus, Ljus, evigt Ljus, inte kosmiskt ljus, inte lampljus, elektriskt ljus, solljus, utan evigt Ljus! Å, så jag älskar Honom! "Gud är Ljus."

166 Lägg märke till, att vi ska börja om nu och se efter, var vi är någonstans. Fortfarande på den 3:e versen, eller hur? Kommer vi att få tag i Det? Jag hoppas det. All right:

. . . han . . . såg ut som jaspis och karneol-sten, och det fanns en regnbåge . . . omkring tronen, som liknade en smaragd. (Gul-grön.)

167 "Regnbåge", nu, lägg märke till, att det var en regnbåge! Låt oss gå tillbaka till 1 Mosebok 9 och ta reda på det, i 1 Mosebok 9:13. Och här borta hittar vi rätt på "regnbågen", då en regnbåge först visade sig. 1 Mosebok, 9:e kapitlet, och vi ska börja med den 13:e versen, 1 Mosebok 9:13. Tycker ni om Det Här allesammans? Å, jag älskar Det! Jag tycker inte bara om Det, jag älskar Det! Titta!

Jag sätter verkligen min båge i molnen, och den ska vara ett tecken (Se upp!), ett tecken på ett förbund mellan mig och jorden.

168 Vad? "Mellan mig och Noa"? Nej. "Mellan mig och jorden."

Och det ska ske, när jag för ett moln över jorden, att bågen skall synas i molnet.

Och jag ska komma ihåg mitt förbund, som — som är mellan mig och er . . .

169 Nu kom Han tillbaka till Sitt förbund mellan dem, men regnbågsförbundet. . . Ser ni, förbundet var livet för Noa, att Han skonade honom, men det förbund, som Gud slöt med Sig själv, var en regnbåge, att han inte skulle. . . Nu ska jag visa er, vad Noas förbund med Gud var, om en minut. Men det här var Guds eget förbund med Sig själv, amen, en regnbåge.

170 Nu finner vi, att ett förbund är ett "tecken", ett tecken. Gud sa att det var ett "tecken" här, eller hur? Förstår ni?

Jag sätter . . . min . . . Jag sätter verkligen min båge i molnen, (Det är efter världens förstörelse, den förstördes av vatten; allt kött, förutom Noa — Noa, förstördes.) och det skall vara ett tecken på ett förbund mellan mig och jorden.

171 Inte ”mig och världen”. *Världen* är ett ”kosmos”. Förstår ni? Men det här är ”mellan mig och jorden”. Gud sa: ”Jag skapade den där jorden. Och jag besvor den så hemskt, att jag bara vände upp och ner på den och sköt henne i stycken. Och — och jag — jag — jag — jag — jag borde kanske inte ha gjort det.” Han sa: ”Jag — jag var till och med ledsen, det var en så hemsk sak.”

172 Vad tror ni, att det kommer att bli, då Han kommer i Sin vrede nu? Var rättvis, min vän, som är syndare!

Å, var uppmärksam och vänta på den syn du
får se,
Han kommer igen.

Tror ni på det?

Han kommer igen.

Jag älskar det där, gör inte ni det?

Å, skulle du räknas som en av Hans fiender?

Jag skulle inte vilja vara det. Skulle ni? Nänämensan. Vara en fiende mot- . . . rättare sagt, vara en fiende till Honom, att vara med Honom skulle vara bra. Men mot Honom!

Var fläckfri invärtes, var uppmärksam och
vänta på den syn du får se,
Han kommer igen. (Hmm!)

173 Ett förbund, nu, ett tecken på vad? Ett tecken på vad? På ett offer, som har tagits emot. Få nu tag i 1 Mosebok 8:20 och 22! 1 Mosebok 8:20 och 22, nu, all right, det står tvärs över sidan.

Och Noa byggde ett altare åt HERREN och tog . . . alla rena djur, och . . . alla rena fåglar och offrade brännoffer på altaret.

Och HERREN kände en ljuvlig doft, och HERREN sa i sitt hjärta: ”Jag ska inte längre förbanna marken (förbanna marken) för människans skull, för hennes hjärtas fantasi är ond från hennes ungdom, inte heller ska jag åter slå allting som lever mera, liksom jag har gjort.

174 Och nu kan vi läsa den sista versen:

Och . . . Så länge jorden består ska såningstid och skörd, . . . kyla och hetta, . . . sommar och vinter, . . . dag och natt inte upphöra.” (Ett förbund.)

175 Samma sak som Johannes såg: Jesus, Guds accepterade förbund som omger i himlarna. Och runt omkring Honom var en regnbåge runt omkring Tronen, som såg ut som en smaragd, ett bärnstensgrönt Ljus runt Tronen. Pris ske Gud!

176 Titta! Noas består främst av . . . Noas regnbåge består främst av sju färger. Vem som helst vet, att regnbågen har sju färger. Vilka är nu färgerna? Rött, orange, violett, nej, rött — rött, orange . . . grönt, blått, indigo, och violett. Det är regnbågens färger. Nu har vi en djup sak här, och jag kommer bara att vara

tvungen att ta upp de viktigaste punkterna i Det, för det börjar bli för sent. Kom nu ihåg: orange, rättare sagt, rött, orange, gult, grönt, blått, indigo och violett!

177 Om ni nu lägger märke till det, sju. Titta! Sju regnbågar . . . Sju färger, menar jag, en sju-färgad regnbåge. Det betydde sju bågar! Sju bågar, sju församlingar som reflekterar sju ljus, varje ljus insvept i det andra. Det började med rött, rött. Efter rött kom orange, som är en återspeglning av rött. Efter orange kom . . . Efter — efter orange kom gult, vilket är rött och orange hopblandat, som ger gult. Sedan grönt. Grönt och blått ger svart. Sedan kommer indigo. Och sedan från indigo kommer violett, som är en del av blått. Halleluja! Förstår ni inte? Gud, i Sin sju-färgade regnbåge, Hans förbund som Han ingick, ett förbund, som Han genom Sju Församlingstidsåldrar, de sju färgerna, skulle rädda jorden genom.

178 Vad skulle Han göra? Kom ihåg att Han gjorde det med jorden, Sin färg. Men titta nu! Den här regnbågen täcker bara, horisontellt, bara (i en båge) ena halvan av jorden. Det var allt, som Noas regnbåge färgade, bara . . . Täckte, bara halva jorden. Den var i en båge, det är allt, man kan se. Men då Johannes såg *Honom* i Hans smaragdfärg, omgav Han hela Guds Tron. Hälften har aldrig berättats ännu. Han täckte . . . Han bara . . . Jorden utgör bara en båge, det är bara en halva av den. Det där är församlingstidsåldrarna.

179 Men då Johannes såg *Honom* i den här bärnstensfärgen, bärnstensfärgen, omgavs och täcktes Han runt omkring som en gloria. En gloria! En bärnstensfärgad gloria, den omgav Hans varelse! Förstår ni? En enda färg, en enda Gud över allt, genom allt och i allt, men det finns Sju Församlingstidsåldrar.

180 Titta på en stor diamant! Man brukade hitta dem . . . Man kan hitta dem i Afrika liggande på gatorna. Man vågar inte behålla en, för den är inte slipad. Om man har en, som inte är slipad, kommer de att fångsla en för den med detsamma och ge en en livstidsdom för att man har den. Man måste lämna in den, så fort man hittar den.

181 Nu tar de den här diamanten . . . Å, det är en hård sak. Jag har sett en stor fyrtyo-tonslipmaskin stå upp *så här*, de håller in den där blå-stenen där, mal omkring den, den mosar stenen till precis som aska, men den mosar inte diamanten. Dessa fyrtyo ton hänger på en svängtapp *här* uppe, rullar runt med de där stora kuggarna, så där, krossar bara den där stenen i smulor. Men en diamant kommer att gå rakt igenom den, den flyttar på det där fyrtyo tons gjutjärnet. Å! Då det mals ut och kommer ner genom en sikt, silar ner genom de andra siktarna, tvättas ner och går sedan till sist ut i en lång transportränna.

182 Ledaren för det stora Kimberley Diamond Mines var en av mina vaktmästare där nere i kön, en riktigt ödmjuk, fin broder.

183 Och sedan, ungefär tre fot över det där vattnet, där det rinner, läggs det på Cosmoline. (Ni vet, vad — vad är det ni kallar det här ämnet? Meda, vad är det vi har i burken i skåpet där inne? Vaseline!) Och vi lägger det där vaselinet ungefär en tum djupt här uppe på transportrännan. Och det kommer ner, och lägg märke till, att varenda gång som den där stenen kommer över, rullar den rätt av det där vaselinet, men då en diamant kommer över det, fastnar den. En diamant är torr och den kommer att fastna i det där. Jag har sett dem plocka upp dem, även de pyttesmå, och skilja dem åt med glasögon. Och jag frågade dem, vad de gjorde det för, de sa, att de sålde dem till Amerika som pickup-nålar osv., de kommer inte att slitas ut, ser ni.

184 Men de där stora diamanterna, nu, där är de, bara en enda stor kula. Men då . . . De tar dem och tar elektriska maskiner och slipar dem, och gör en slipad diamant. Då de sedan slipar den, ska den återkasta sin karats eldiga färger, och den kommer också att återkasta sju färger.

Å, så Jesus . . .

185 Å, man kan ha en massa pengar, man kan äga en hel flotta Cadillacs, man kan vara pastor i något stort bårhus eller någon katedral någonstans, man kanske är biskop eller ärkebiskop, men å, broder, då man hittar den där Juvelen, den där Diamanten, så säljer en människa alla sina rikedomar som hon har, ger bort dem, allting annat.

186 Titta på den sovande jungfrun! Å, vad gjorde hon? Hon måste sälja någonting för att kunna köpa sin Olja. Vad måste hon sälja? Sina gamla trosbekännelser och samfund osv. Hon sålde allt, hon hade, för att finna Kristus, Kristus, den där stora Juvelen. Jesus, den där kroppen . . . [Tomt ställe på bandet — Utg.] . . .? . . . Jag har en biljett för att fara till Himmelen, då tåget kommer förbi en av de här mörka morgnarna. Å, vilken välsignelse!

Å, dyrbart är det flöde,
Som gör mig vit som snö.
Ingen annan källa vet jag om,
Ingenting annat än Jesu Blod.

187 Ingen popularitet, inga stora saker, inte någonting, inga rikedomar, ingen — inte någonting, ge mig bara det där dyrbara Flödet. Det är alltsammans!

Ingenting i min famn jag har,
Bara till ditt Kors jag klamrar mig.

188 Den där stora Juvelen! Vad var Den? Den var fullkomlig. Den var trettiofem och ett halvt år gammal, då Gud förde Den genom den stora dunsande maskinen, då Han tog Den dit och började forma Den. Han slipade Den, Han mosade Den, Han slog Den gul och blå.

... han blev sargad för våra överträdelser, ...
blåslagen för vår missgärning, vår frids tuktan var över
honom, och med hans sår blev vi helade.

189 Vad gjorde Gud med denna fullkomliga Människa? Det finns bara en enda av dem i världen, bara en enda i världen, och det var Han! Och Gud mejslade ut Honom här: "Han blev sargad för våra överträdelser." För att jag var en syndare lät Han Regnbågsljuset från Sina Sju Församlingstidsåldrar lysa över mig, för att jag skulle veta, att Han blev sargad för mina överträdelser.

190 Där är er sju-färgade regnbåge. "Han blev blåslagen för vår missgärning, vår frids tuktan över Honom, med Hans sår blev vi helade." Gud slipade Honom och slog Honom gul och blå, och mosade Honom och slipade Honom, för att Han genom sina döende sår skulle återspegla syndernas förlåtelse, glädje, frid, långmodighet, godhet, ödmjukhet, mildhet. Guds sju Andar är Andens sju frukter, som skulle återspeglas i Hans folk. Han slogs gul och blå, danades och formades för att Guds Ljus, som lyste genom denna enda Människas kropp, skulle kunna återlösa hela världen. "Jag ska lyftas upp från jorden, jag ska dra alla människor till mig." Titta på dessa regnbågens färger, då de återspeglar!

191 Men då Johannes såg Honom här, vad var det? Återlösningens tid var över. Det var över alltsammans, så han såg Honom åter i Sitt ursprungliga skick, en bärnstensfärg. Inte enbart bara halva världen, den kan bara . . . Solen kan bara lysa på halva världen åt gången, ser ni, då den går runt. Men då Johannes såg Honom, satt Han och såg ut som jaspis och karneol-sten, bärnstensfärger. Blanda ihop de två, så får du bärnsten. "Och en bärnstensfärg runt Tronen!" Oj, oj! Å, jag – jag ska säga er, det är bara . . . Vi skulle bara kunna gå vidare och vidare.

192 Sju andar, sju färger, sju församlingstidsåldrar, sju predikanter, sju ljus, allting är i en sjua. Gud är fullkomlig i "sju". Gud arbetade sex dagar, den sjunde dagen vilade Han. Världen kommer att existera i sextusen år, och det sjunde tusendet är Tusenårsriket.

193 Lägg märke till, att *i en halvcirkel* "har hälften ännu inte blivit känt". Nu representerar de här sakerna säkert någonting.

194 I 2 Mosebok 23:13 och i Hebreerbrevet 6:12, nu, slöt Gud ett förbund med Sig själv och svor vid Sig själv. Hebreerbrevet 13 berättar för oss att, rättare sagt 9:13, att "Han svor vid Sig själv." Det fanns ingen större att svära vid, då Han sa det till Abraham och Isak, där Han hade sagt till Abraham, att Han skulle sluta ett förbund med honom, ett evigt förbund. Gud. . .

195 Ett förbund ingås alltid med en ed, så det fanns ingen. . . Man svär en ed vid någon större än sig själv, svär en ed vid sin mor, svär en ed vid sin nation, svär en ed vid någonting, svär en

ed vid Gud. Men man kan inte svära en ed, om det inte finns någon större än en själv.

¹⁹⁶ Och det fanns ingen större än Gud, så Han svor själv en ed vid Sig själv. Amen! Han svor vid Sig själv, att Han skulle bekräfta det här förbundet. Amen. Å! Huitt! Svor på det, att Han skulle "bevara Abrahams Säd." Vad är Abrahams Säd för hedningen? Den Helige Andes dop, en Abrahams Säd. Svor vid Sig själv: "Jag ska låta dem uppstå, varenda en av dem. Jag ska ge dem evigt Liv och ställa tillbaka dem här på jorden." Vad måste vi h- . . . , tänka på?

¹⁹⁷ Så vi ser Honom i cirkelbågen av grönt, bärnstensfärgat. Detta grönaktiga, vad representerar grönt? Livet. Grönt är det alltid gröna, som alltid förblir grönt, det är livet. Vad betyder det? Att Gud har lovat, då Han svor en ed där i 1:a Moseboken, att Han "aldrig mer skulle . . ." (Satte regnbågen på himlen.) att Han "aldrig mer skulle förstöra den här världen med vatten". Han svär också Sin ed och svär vid Sig själv, att hela Abrahams Säd ska Han låta uppstå, och att denna värld kommer att utstå alla sina omskakande domar. De domar, som vi går igenom i de framtida lektioner, som vi kommer att få, kommer att visa er hur den här världen kommer att få utbrott och förvandlas till vulkaner, och sprängas i stycken, och vändas upp och ner, och allting. Men Han svär vid Sig själv, att Han inte ska förstöra den, utan Han kommer att släta ut henne igen och sätta Sina barn på jorden för Tusenårsriket. Oj, oj!

Jag ser fram emot den glada Tusenårsrikes-
dagens tillkommelse,
Då vår välsignade Herre ska komma och hämta
bort Sin väntande Brud.
Å! Mitt hjärta längtar och ropar efter den
ljuvliga befrielsens dag,
Då vår Frälsare ska komma tillbaka till jorden
igen.

¹⁹⁸ Å, så vi längtar efter att få se den Dagen, då Han lovade, att det stora Tusenårsriket skulle komma. Och en annan sak, orsaken till att Han var omgiven, Han är en förbunds-hållande Gud. Han kommer att hålla Sitt förbund!

¹⁹⁹ Låt oss nu ta nästa vers i alla fall! Oj, vi vill få med en till, och vi har bara omkring tio, femton minuter på oss att göra det. Är ni för trötta? Vill ni fortsätta? [Församlingen säger: "Amen." – Utg.] All right, låt oss ta den fjärde versen!

Och runt omkring tronen fanns tjugofyra säten. Och på sätena såg jag tjugofyra äldste sitta, klädda i vita kläder, och de hade på sina huvud kronor av guld.

²⁰⁰ Vi kanske inte kommer hela vägen igenom den versen. Nåväl, låt oss börja! Den 4:e versen, titta nu, då Johannes såg Honom, den där smaragdgröna färgen omkring Honom, vi fick med alla

färgerna, regnbågarna osv., och vad alltsammans handlade om. I den 4:e versen, nu, det första han talar om här, i den 4:e ver- . . .

Och runt omkring tronen . . .

201 Titta! Det är en så vacker bild här, missa den inte! ”Tronen.”

202 Vi kan gå tillbaka till Moses, vet ni! Moses. . . Vi har inte tid att gräva upp det, så ni får bara ta till er, vad jag säger. Moses, då han fick en syn uppe på Sinai Berg. . .

203 Jag vill, att ni ska lägga märke till, att det här inte längre var en nådens Tron. Där hade blodet försvunnit, och offren var tillbaka igen, och de hade accepterats, och blodet var borta från nådastolen. Och den var nu ett domarsäte, för donder och blixtrar utgick ifrån den. Är det riktigt?

204 Kom ihåg att det var som Sinai Berg. Vad hände, då Moses gick upp på Sinai Berg? Åska, blixtrar. Och till och med om en ko, eller en kaly, eller ett får eller vem som helst ens rörde vid berget, måste den dö. Bibeln säger: ”Skalvet var så stort, att till och med Moses fruktade för det.” Och Mos- . . . Han sa: ”Ta av dig skorna här, du är på helig mark.” Josua, den store krigaren, som skulle ta barnen över och fördela deras arv, kunde bara komma halvvägs uppför berget.

205 Här stod Moses där uppe med Guds blixтары och ljus och smaragdgers färger runt omkring sig, och såg de där budorden skrivas. Då han stod i Guds Närhet, talade den där Rösten: ”Moses, var är du? Ta av dig skorna! Du är på helig mark.”

206 Ett domarsäte var det nu, ingenting kunde stå där utom de återlösta. Syndare kunde inte närma sig det alls (det var slut på det), domarsätet. All right.

207 Nu gjorde Moses saker på jorden, gjorde tabernaklet, likt de saker som han såg i Himmelen. Det vet vi, eller hur? Vi finner, att Paulus gjorde samma sak. Måste ha. . . Hebreerbrevet 9:23, att Moses gjorde saker precis som han gjorde. Och Paulus i sin syn, då han for upp i Himmelen (då han undervisade i den fantastiska Boken, Hebreerbrevet), måste han i sin syn ha sett samma sak, som Moses såg, för han sa så (han undervisade i den underbara Boken, Hebreerbrevet), om hur kristendomen var en motbild till det Gamla Testamentet. Han var en stor lärare, Mo- . . . Paulus var det. Det där var nu Hans Tron *då*. Sedan i . . .

208 Låt oss bara . . . Det är ingen idé, jag kan inte. . . Jag tänkte gå förbi det här, men jag kan bara inte göra det. Var är svarta tavlan? Har du ställt tillbaka den? Är den undanställd, Doc? Nåväl, jag kanske kan få er att se det härifrån. Jag – jag . . . Få nu tag i era pennor och papper, för jag vill säga någonting här. Jag – jag satt i morse, då någonting kom till mig. Nu ska jag berätta för er, vad jag gjorde, om ni lägger märke till det, så har jag det uttrit på baksidan av det här. Förstår ni? Ritade bara ut det så,

som Anden gav det till mig, ser ni, ritade ut på det här, vad det skulle bli. Men jag — jag vill säga någonting just här.

209 Gud nu, då Han sitter på Tronen, då är Han Domare. Är det riktigt? När dömer en domare? Då han kommer till sitt domarsäte, en tron. Nu vill jag, att ni ska ge akt på, hur Gamla Testamentet var beskaffat, hur gårdarna som var nära Hans Tron var beskaffade, och hur Johannes såg det här. Vi kommer inte att komma fram till det alltsammans i förmiddag. Men hur Johannes såg samma gårdar som ledde fram till Honom, och vad det innebär att närma sig Hans gårdar. Å, jag älskar nu det här.

210 I Gamla testamentet, nu, fanns det någonting, som kallades "församlingen", där folket samlades. För det första, innan de kom in i församlingen, för att komma in där, måste de gå under det utgjutna blodet, förgårdarna. Först kom de till avskiljningens vatten, där den röda kvigan slaktades och skapade ett avskiljningens vatten. Det är syndaren, som kommer och lyssnar till Ordet.

211 Det var så, som den här store judiske rabbinen nyss fördes till Herren, hörde mig predika om det där nere i . . . I Tulsa. Det var i Tulsa. Vi var där i Tulsa i Oklahoma. Och han kom dit, bara som åskådare. Och han kom efter gudstjänsten, han sa: "Jag vet!" Han sa. . . Han är en av världens sju mest framstående rabbiner. Och han kom dit bort och sa: "Jag vill se vad de där kristna affärsmännen . . . De kallar dem för 'Pingstvännen'. Jag vill fara dit, sätta mig ner, lyssna."

212 Och då Herren lät mig tala om offret av den röda kvigan, träffade han efter gudstjänsten några av bröderna där bak och sa: "Jag vill träffa mannen. Jag vet att han inte ens har någon utbildning, men. . ." Han sa: "Jag är en judisk rabbin, som kan alla de här olika tillvägagångssätten och sådana saker", han sa: "Jag har aldrig förstått det där i hela mitt liv." Han sa: "Jag har aldrig förstått det."

213 Och nu är han en pingst-rabbin, fylld av Den Helige Ande, som far överallt och predikar Evangeliet. "Pingst-rabbin" kallar han sig. Han for bort till Washington Youree Hotel här om dagen, då vi kom tillsammans nere hos broder Jack, och damen kände honom, hon sa: "Rabbi", sa hon, "vi har ett trevligt rum åt dig, men", sa hon, "vi har ingen TV där inne."

214 Han sa, "De där sakerna är 'helvetesvisioner', kasta ut dem! Vi vill inte ha dem där inne i alla fall, om det är en där inne, skulle jag få dig att kasta ut den."

Hon sa: "Rabbi!"

Han sa: "Jag är pingst-rabbin." Halleluja!

215 Han sa: "Då du åker till Israel, broder Branham, vill jag följa med dig." Han sa: "Vi kan ta det till vårt folk."

216 Jag sa, ”Inte nu, rabbi, inte nu. Inte nu, stunden är inte inne än, vänta litet.”

217 Lägg nu märke till de här heliga platserna! Då man nu kommer in i gårdarna, var det först gårdarna, förgårdarna. Det nästa var altaret, där offren offrades, kopparaltaret. Utanför kopparaltaret hängde så ett förhänge, som ledde in i det Allraheligaste, där inne fanns nådastolen, där inne fanns keruberna. Det är det, som jag vill komma fram till i vår nästa lektion, de där keruberna som överskuggar nådastolen. Oj, oj! Jag. . . Vi kan bara stanna hela månaden vid det, ser ni, vid de där keruberna.

218 Lägg nu märke till, då de gick in, nu! Församlingen kunde komma *dit*, prästerna kunde stå *här*, men endast översteprästen kunde gå in *där*, en gång om året, och ta med sig blodet.

219 Och han måste vara klädd på ett visst sätt, i en viss klädnad, måste ha en klocka och ett granatäpple, det ena och det andra. Och när han gick, måste han gå på ett visst sätt. När han gick, spelade han: ”Helig, helig, helig för Herren. Helig, helig, helig för Herren”, de där klockorna och granatäpplena ringer tillsammans: ”Helig, helig, helig!” Varför? Han närmade sig Gud, hade förbundets blod i sin hand, gick fram till Honom och bar blodet.

220 Smord (Å, oj!) med vissa parfymer. Hans kläder måste vara gjorda av en arbetare fylld av Den Helige Ande, registrerade arbetare gör hans kläder. Sarons Ros, smörjelseoljan, hälldes på hans huvud, den rann ända ner i hans skägg och sedan ner över hans plats med den kungliga parfymen; ett granatäpple och en klocka, han tog blodet av ett oskyldigt lamm, och han vågade inte närma sig det där förhänget utanför, han skulle dö, just där han stod. Så han var tvungen att gå och gå på ett särskilt sätt: ”Helig, helig, helig, för Herren. Helig, helig, helig”, (närmar han sig Gud) ”för Herren. Helig, helig, helig!”

221 Och han gick dit och offrade blodet på nådastolen en gång om året. Och medan han var där inne, fick han förmånen att få se Shekinah-Härligheten, då Eldstoden, det bärnstensfärgade Ljuset, kom ner, det som ledde ut Israels barn. Han fyllde till och med templet med rök, så att ingen kunde se Det. Herrens Härlighet föll, tills det var helt rökfyllt. Och Han kom själv in, gick in bakom förhänget och satte Sig på nådastolen i det Allraheligaste. ”Den allra heligaste platsen” kallas det, det Allraheligaste. Och han måste vara klädd på ett visst sätt, gå på ett visst sätt, vara smord på ett visst sätt. Han var en speciell person, som fick gå in dit. Hur måste inte församlingen ha avundats honom!

222 Men då Jesus dog, rämnade förhänget i templet. Inte bara en överstepräst, utan ”vem som helst, som vill” kan få samma Shekinah-Härlighetens smörjelse och leva ett heligt liv, ”Helig,

helig, helig, för Herren”, och komma in i själva Guds Närvaro genom Jesu Kristi Blod framför sig. Ta honom med: ”Herre Jesus, här ligger en sjuk man, han är min broder. Han ligger på dödsbädden just nu, ska dö. Jag närmar mig dig: 'Helig, helig, helig, för Herren.'”

”Varför då?”

”Som överstepräst.”

”Varför då?”

”Å min broders vägnar. 'Helig, helig, helig, för Herren.'”

223 Var så god! Din dagliga vandring, ditt dagliga tal, ditt dagliga uppförande, ditt hjärta, din själ, och allting: ”Helig, helig, helig, för Herren.” Inga bitterhetens rötter, ingenting annat: ”Helig, helig, helig, för Herren. Helig, helig, helig, för Herren”, då vi börjar närma oss å vår broders vägnar. Vem som helst, som vill, får komma, smord, med Blodet framför honom, Blodet går framför honom och spelar ”Helig, helig, helig, för Herren.”

224 Det där var nu de yttre gårdarna, den heliga platsen. Och det Allraheligaste, det var Guds helgedom på jorden. Titta, det var en avbild av det i Himmelen. Nu kommer vi att komma raka vägen tillbaka till detta samma Skriftställe. Å, hela vägen då vi går igenom Uppenbarelsboken, kan vi komma raka vägen tillbaka till det här igen. Förstår ni?

225 Han, nu . . . Johannes, var står Johannes? Vid gårdarna. Låt oss bara läsa lite längre här, så ni får tag i bilden!

Och från tronen utgick blixtar . . . dunder . . . röster, och där fanns sju lampor med eld (Vänta tills vi kommer till det!), som brann framför tronen, vilka är Guds sju andar.

226 De återspeglar Guds Ljus in i Församlingen, direkt från Guds Tron, inte genom en predikantskola, inte genom någon biskop, utan från Guds Tron, genom en uppenbarelse av Hans uppståndels kraft, som gör Honom till densamme i går och för evigt. De där sju stjärnorna står där och återspeglar det Ljuset, Shekinah-Ljuset, från Shekinah-Härligheten från det Allraheligaste. Sju brinnande lampor, som sitter längst upp på de där ljusstakarna, och återkastar Hans Ljus, Hans färger, från Hans uppståndels kraft, rakt in i Församlingen. Amen! Mmm!

Och framför tronen var . . . ett glashav som liknade kristall, och mitt för tronen och runt omkring tronen var fyra väsenden, fulla med ögon fram och bak.

227 Och han går vidare och han börjar ge det här . . . De här väsendena, samma sak som Hesekiel såg, de där vakterna . . . Ett likt en människa, ett likt ett lejon och ett likt örnen. Vad var det? Titta nu, när vi tar in dem och visar det där Lejonet av Juda stam och alla de där olika från deras stammar, som satt på fyra murar

och vaktade den här nådastolen! Å, vilken bild! Å, jag bara . . . Det ligger härliga dagar framför oss.

²²⁸ Som vi har sett dem, var det där Guds Tron i Himmelen, Moses avbildade Den på jorden, det var Guds Tron, för Hans domarsäte representerades här på jorden av det Allraheligaste. Gud . . . Hela Israel kom till den här enda platsen för att finna barmhärtighet, för Gud mötte dem bara under det utgjutna blodet.

²²⁹ Lyssna nu noga! Sedan reste Shekinah-Härligheten Sig upp från den där nådastolen en dag, och Den slog Sig ner på ett annat Tabernakel (Amen!), Det Här: "Fadern dömer ingen människa, utan Han har överlämnat all dom åt Sonen." Guds Domarsäte. Huitt! "Om ni talar emot mig, det kommer att förlåtas er," det talar om en annan — en Annan, som ska komma, en annan Nådastol. "Tala . . . Om ni talar emot Människosonen, så kommer jag att förlåta er, men en dag kommer Den Helige Ande att komma för att bo i människornas hjärtan, ett enda ord mot Den kommer aldrig att förlåtas."

²³⁰ Den blir allt hårdare och hårdare hela tiden, domen, för Gud sliter hela tiden ut Sitt tålomod, då Han försöker få syndare att komma till Honom för att bli försonade. Först var Han i himlarna där uppe och lyste genom stjärnorna. För det andra var Han på jorden och lyste genom Shekinah-Härligheten. Därefter kom Han och blev kött och bodde ibland oss, fortsatte att slita ut sitt tålomod. Sedan återlöste Han människan med Sitt Blod, kom in i sin Församling i form av Den Helige Ande, och att tala emot Den, då är det färdigt, slut.

²³¹ Nu kan ni se var omskakningen kommer. Vad klockan är, inser de inte. Folk kan inte förstå, vad Det betyder.

²³² Nu var den första Tronen i Himmelen, domarsätet. Den andra Tronen var i Kristus. Den tredje Tronen är i människan.

²³³ Låt mig nu ta den här lilla saken som jag har ritat ut här! Vi ska göra . . . Jag önskar att jag hade en svart tavla, så att jag kanske skulle kunna göra det förnuftigare för er. Vi ska ta och rita ut gårdarna, bara göra det i en rund ring, eller så här, endera. Nu ska vi ta . . . Jag tror, att *så här* kanske skulle vara det bästa, vi ska ta och göra gårdarna.

²³⁴ Vad är nu en människa? Hon är en treenig varelse, kropp, själ och ande. Hur många vet det? Ge akt på, hur Gud närmar sig! Vad är hennes hjärta? Minns ni mitt budskap: *Gud valde en människas hjärta som Sitt Kontrolltorn?* Djävulen valde hennes huvud som sitt kontrolltorn, ser ni, han får henne att se saker, att se genom hans ögon. Men i det . . . Gud i hennes hjärta får henne att tro på saker, som hon inte kan se. Gjorde Han? Ser ni, Gud är i hennes hjärta, i människans hjärta är Guds Tron. Får ni tag i det? Människan! Gud satte Sin Tron i människans hjärta.

235 Titta nu! Vad är den första delen av människan? Den första delen av människan är *kroppen*. Nästa del är hennes *själ*, som är hennes andes natur, som gör henne till den hon är. Han närmar sig nu. Nu är den tredje delen av människan hennes *ande*, och hennes ande är mitt i hennes hjärta, och det är mitt i hjärtat, som Gud kommer till Tronen.

236 Som ni minns, nyligen återgav tidningarna i Chicago för ungefär fyra år sedan, då den gamle troende . . . Den gamle icke-troende, rättare sagt, brukade säga att Gud gjorde ett misstag genom Salomo då Han sa: "Såsom en människa tänker i sitt hjärta." Han sa: "Det finns inga mentala förmågor i hjärtat till att tänka med. Hur skulle han kunna tänka med sitt hjärta? Han måste . . . Han menade hans huvud."

237 Om Gud hade menat hans huvud, skulle Han ha sagt "hans huvud".

238 Liksom Moses, tänk om Moses . . . Då Gud hade sagt: "Moses, ta av dig skorna, du är på helig mark!", han skulle ha sagt: "Nå, varför tar jag inte bara av mig hatten, det är ju precis lika bra"? Han sa "skorna". Han sa inte "hatten", han sa: "skorna".

239 Och då Han sa: "Omvänd er och låt er döpas i Jesu Kristi Namn!", menade Han inte "Fader, Son och Helig Ande". Han menade precis, vad Han sa.

240 Då Han sa: "Ni *måste* födas på nytt.", sa Han inte: "Det *borde* ni göra."

241 Han sa: "Dessa tecken *ska* följa dem som tror." Han sa aldrig: "*Kanske* kommer de att göra det."

242 Han säger, vad Han menar! Och Han är Gud och Han kan inte ta tillbaka Det. Han vet vad som är fullkomligt, så Han gör Det på det sättet, och det är så Han — Han menar, att Det ska vara. Och man måste anpassa sig till Det. Han ska inte komma ner till din idé, du måste komma upp till Hans idé. Det är skillnaden.

243 Nu, i det här systemet nu, med kropp, själ . . . Om man nu tar ordet *själ* och slår upp det, står det i — i Bibelns ordbok eller Websters, vilken som helst av dem, att det är "andens natur".

244 Här är nu en man, vi säger, att *här* är John Doe. All right, John Doe. Och *här* är Sam Doe. All right. John Doe är en man, en kropp, han är bror till Sam Doe. Nu är John ande, själ, kropp, och Sam Doe är samma sak (kropp, själ, ande) som han är, kropp, själ, ande. Nu är *den här* mannen ond, elak, luras, stjal, ljuger, begår äktenskapsbrott, vilken ond sak, som han än kan göra. Men *den här* mannen är full av kärlek, frid, glädje. De har båda själ, kropp och ande. Nå, vad är skillnaden? *Den här* mannen kan gå tillbaka och säga: "Jag minns min mamma, jag minns saker, som vi gjorde när vi var pojkar.", det kan de båda. De har båda andar, de har båda själar, de har båda kropp.

245 Men *den här* mannens andes natur är ond, *den här* mannens andes natur är god. Förstår ni? Så andens natur är människans själ. Förstår ni? Så nu försöker Gud ta sig in i vad? Människans ande och hjärta. Där anden ligger, är i hjärtat.

246 Ni vet, och vetenskapen sa (jag avslutade ju aldrig det), att människan inte kunde tänka med sitt hjärta. Och vetenskapen börjar finna, att det finns ett litet fack i det mänskliga hjärtat (inte i djurhjärtat, men i det mänskliga hjärtat), där det inte ens finns en blodcell eller någonting. De sa: "Det måste vara den platsen, där själen bor, eller anden." Låt bara — låt dem bara vara ifred, så kommer de att ta sina egna dumheter och bevisa Gud. Det är riktigt. Gud bara får de dåraktiga att vittna om Honom.

247 Där är det nu, stora rubriker i tidningen. Broder Bozes lilla flicka sa: "Broder Branham, vet du vad du sa här om dagen?" Hon sa: "Titta, titta, vetenskapen har redan fått reda på det."

248 Jag sa: "Nåväl, pris ske Gud! Jag vill ha det där, syster, jag vill — jag vill ha det."

249 Människans själ är andens natur, och anden bor i människans hjärta.

250 Vad är nu förgårdarna, nu då? Det är köttet. Förstår ni? Det är det första, man kommer till, köttet. Man måste förinta det först. Man måste gå förbi köttet. "Jag — jag känner inte för att stå upp och fara till kyrkan, vägarna är för hala. Jag — jag. . . Det är för varmt. Å, kyrkan, jag vet inte." Det där är köttet. All right. Nu måste man förinta och gå igenom det där, Gud måste komma igenom det där.

251 Nästa gång Han kommer, måste Han komma in i själen, det är naturen. "Å, vad kommer familjen Jones att säga om mig? Oj, oj! Du vet, min församling kommer att sparka ut mig, om jag — om jag gör någonting sådant där. Förstår du?" Men man måste gå igenom det där.

252 Och då man går igenom det där, då går Han in i hjärtat, och det är där, som Han tronar. Det där är Den Helige Ande i en. Jesus sa: "Det vore mycket bättre, att en kvarnsten hängdes om din hals och att du dränktes i havets djup, än att ens förolämpa en av dessa små, som tror på mig." Inte göra dem någon skada, bara att ens förolämpa dem, bara göra dem upprörda över någonting. Det vore bättre att du själv dränktes, eller aldrig hade blivit född på jorden, än att ens förolämpa en enda. Menade Han det? Skulle Han kunna ljuga? Sa apostlarna det? Nej, nej. Jesus sa Det! Jesus sa: "Om ni ens förolämpar en enda av dem, de här små, som tror på mig."

"Dessa tecken ska följa dem, som tror!"

253 Någon stor, stor man säger: "Å, jag tror på Honom! Halleluja!"

254 ”Har du någonsin talat i tungor, uttytt tungotal, kastat ut onda andar, fått syner osv., som Han lovade?”

”Nej, den tiden är förbi.” Han är inte en troende, han är en låtsas-troende.

255 Jesus sa, de sista orden Han sa: ”Dessa tecken ska följa dem, som tror, ut i hela världen och till allt skapat.” Det är riktigt. ”De ska följa den troende, tills jag kommer tillbaka.” Det är de sista Orden, Han sa. Hur många vet det? Bibeln, Markus 16.

Nu ser ni, han är en låtsas-troende.

256 Men då du finner en troende, som verkligen tror, med tecken som följer, och du ser deras livs ödmjukhet, inte en efterapare, vet att de är en kristen, riktig, äkta vara, håll dig bara stilla! Det du borde göra, är att förenas med dem, börja gå med, för du kommer raka vägen upp på Kungens huvudväg.

257 Vad händer nu? Titta på det här! Förgårdarna var Luthers tidsålder, då vi börjar i den hedniska Församlingens Kropp.

258 Som ni minns, var de judar fram till ungefär tiden för — år 606 e. Kr., då den kom in i Tyatira, var det nästan bara judiska konvertiter. Men efter den judiska, så övergick den här inne till både judar och hedningar (men mestadels judar). Men då den verkligen kom in i den hedniska tidsåldern, kom till den här sidan, ser ni, kom Martin Luther, John Wesley, osv. Förstår ni?

259 Titta nu på de här tre sista efter den mörka tidsåldern, som kommer fram till medeltiden och passerar över den. Då den kommer, titta på de här förgårdarna! Titta: kött, själ, ande. Förstår ni? Förgårdarna, köttet. Det Heliga: Nazarenerna, Pilgrim Holiness, de Fria Metodisterna. Förstår ni? Och sedan det Allraheligaste: tillbaka till pingstvännerna, till där det började i begynnelsen, ser ni, tillbaka till begynnelsen.

260 Om ni ritar ut det, så vill jag markera. Nu finns det fem portar, som går in i köttet, som kontrollerar köttet. Det vet ni. Eller hur? Det är de fem sinnen. Hur många sinnen kontrollerar kroppen? Fem: syn, smak, känsel, lukt, hörsel. Är det riktigt? Det där är köttet, förgårdarna, det där är de saker, som man inte kan vara beroende av, för det är köttet.

261 De inre gårdarna, då, vi har de inre gårdarna, som är nästa altare. Och nästa altare kommer in, och det kommer in med — med samvete, föreställningar, minnen, lidelser och känslor. Det är de fem sinnen, som kontrollerar de inre gårdarna. Det är själen. Känslornas sinnen, som är själen, kärlek osv. Och så den nästa i den här sensorn här inne, där skulle det också vara minnen och samvete och barmhärtighet osv., och — och — och fantasi. Man sitter och föreställer sig saker, vad gör man? Man gör det inte i sitt kött, ens sinnen fantiserar inte. Det är en inre gård inom en.

262 Den har tre portar. Vad gör vi? Vi kommer in nu, missa inte Det! Vi kommer från köttet, de fem sinnena, till den nästa, själen, de inre gårdarna, men nu kommer man in i hjärtat. Förstår ni?

263 Det är nu där, som ni goda Pilgrim Holiness och metodister stannade kvar på altaret *där* ute. Ser ni, ni är på gårdarna. Ni lutheraner osv., där borta i köttet, där borta med de fem sinnena, det som ögat kan se och göra gällande. Förstår ni?

264 Här kommer Pilgrim Holiness, som mest bara var de Fria Metodisterna, som kom till nästa gård och trodde på helgelsen, för det kallades för Det Heliga, där offret lades.

265 Men en gång om året gick översteprästen in i det Allraheligaste, som var förbjudet område. Där fanns den lutherska tidsåldern, sedan metodisttidsåldern och sedan *den här* tidsåldern, då Församlingens ljus kommer, vilket är som i det mänskliga systemet.

266 Hur — hur kommer vi då in i *det här*? Kom nu ihåg, att det fanns ett förhänge, ett förhänge som hänger mellan det Heliga och det Allraheligaste! I det Allraheligaste är dit Kristus kommer för att sätta Sig ner på ens hjärtas tron, Kristus tronar. Han kommer genom rättfärdiggörelsen (Är det riktigt?), helgelsen, "Och så genom en..." (vatten... genom en enda kyrka... genom en enda trosbekännelse... Nej!) "genom en enda Ande," härifrån är vi alla indöpta i en enda Kropp, som är Kristi Kropp. Genom vad? Den helige Ande.

267 Vem kommer in? Metodister, baptister, presbyterianer, pingstvänner, vem som helst, som vill. Det där förhänget, vet du vad det där förhänget är, som döljer Det för ditt hjärta? Är du redo? Förhänget kallas för "egenvilja". Får ni tag i bilden nu? Sinnena *där* ute, sinnena i kroppen och sinnena i själen, och förhänget mellan det där och Det Heliga, det Allraheligaste. Och det enda sättet som man kan komma in dit är att ha egenvilja! "För vem som helst..." Vad? Vem som helst som skakar hand? Vem som helst som blir nedsänkt? Vem som helst som går in i församlingen? Vem som helst som lämnar sitt rekommendationsbrev? Vem som helst som gör...? Nej! "Vem som helst, som *vill*, kommer på andra sidan om förhänget."

268 Låt Kristus komma till sinnena, säg "Ja, jag borde göra det. Jag vill inte gå till helvetet, det där är en enda sak. Jag ska gå in i församlingen." All right, lutheran.

269 "Ja, jag ska säga dig en sak, jag tror att jag borde leva ett annat liv, i vad jag kan.", helgelse vid altaret. All right, metodist.

270 All right, och så vem som helst, som *vill*, låt honom passera det rämnade förhänget! Å, ära vare Gud! Jag är på andra sidan. Halleluja till Hans Namn! Oj, oj! Vem som helst, som vill, låt honom riva ner dem, sin egen viljas förhängen, och låt Gud komma in i hans hjärta! Där är Kristus på Sitt domarsäte i människohjärtat! Vad kommer att ske?

271 Man säger: "Jag måste . . . Å, jag — Jag kan berätta smutsiga vitsar, det dömer mig inte." Varför? De har ingenting, som Det kan döma. Ingen är där för att — för att ta bort det. Ingen är där för att — för att döma en. "Nåväl, jag ska säga dig", säger kvinnorna, "jag kan ha kort hår, det dömer mig inte." Inte underligt! Förstår ni? "Åh, jag kan ha kort . . . Jag kan göra *det här*. Jag . . ." Männen säger: "Det skadar inte mig att röka cigarrer, och det skadar inte mig att spela litet — litet kort och spela litet tärning.", och vadhelst de nu gör. "Det skadar inte mig." Och de tillhör ändå församlingen, ser ni, "Skadar inte mig att göra *det här*." Varför? Varför? Det finns ingenting där, som kan döma en.

272 Men då Kristus kommer in, har man skapat ett altare i sitt hjärta, och ens synder tas bort dagligen. Den store helige Paulus, han sa: "Jag dör dagligen. Ändå lever jag, men det är inte *jag* som lever, Kristus lever i mig." Där är det inre förhänget. Å, broder, syster!

273 Skynda på, jag vet . . . Å, nej, jag är . . . Jag kan bara inte avsluta det, jag har dragit över tiden. Låt oss se, låt mig bara . . . Nej, det är bäst, att jag inte gör det. Ser ni, jag vill ta de tjugofyra äldste, och jag vet att jag håller er alla borta från er middag. Vi ska bara . . . Låt oss se, det där . . . Hur många säger att vi ska ta de tjugofyra äldste? Bara . . . [Församlingen säger: "Amen." — Utg.] All right, en minut bara! All right, bara en minut! "Tjugofyra äldste," då, låt oss få tag i dem riktigt snabbt nu, "runt om Tronen, och det var tjugo- . . . Runt Tronen."

274 Nu ser ni, vad . . . Var är Tronen någonstans nu? I hjärtat. I vems hjärta? Medlemmarna i de sju Församlingstidsåldrarna, Kristus! "Säg ett enda ord mot deras verksamhet, så är du dömd", du ska få stå till svars för det på Domens Dag. Och vem ska döma jorden? De heliga ska döma jorden.

275 Vem såg Daniel komma med tiotusentals gånger tiotusentals? De heliga. Böckerna öppnades, syndarnas. En annan Bok öppnades, som var Livets Bok, den sovande jungfrun. Å, oj, kan de inte se det där? Den sovande församlingen, de som gick ut för att möta Brudgummen, de lät Oljan ta slut i sin lampa, gick aldrig in i Det Här, lät aldrig Kristus ta styrningen, så att Han kunde göra kraftgärningar och tala med tungor och göra under osv. för att bevisa att Han levde i Sin Församling.

276 Tänk om Jesus skulle ha kommit till jorden och sagt: "Jag är Jesus, jag är Guds Son.", aldrig gjort någonting, Han skulle bara ha sagt: "Jag — jag går hit upp och går in i församlingen." Skulle det ha varit Guds Son?

277 Vad sa Han? "Om jag inte gör min Faders gärningar, så tro inte på mig!"

278 Oj, oj! Ser ni? Gud förklarar Sig själv, det älskar Han att göra. Han är Jehova. Han tycker om att ge Sig tillkänna. Å, jag

är så glad för det. Jajamensan. Han har gett Sig tillkänna för mig, jag vet, att Han har gjort det för er. Några av er unga nyomvända människor ni. . . Ni känner Honom kanske ännu inte i den kraft och de stora ting, som de äldre kristna gör, men ni kommer raka vägen in i det. Ni är på väg upp på Kungens huvudväg. Gör inte. . . Fortsätt bara att titta och pressa på precis så hårt ni kan! Kör, kör, kör så hårt som ni kan! Stanna inte för någonting, fortsätt bara att köra!

279 Liksom stackars gamla syster Snelling brukade säga:

Jag springer, springer, springer, jag kom just över,
Springer, springer, springer, jag kom just över,
Springer, springer, springer, och man kan inte sätta sig ner.

Stackars gamla själ, hon är där borta idag.

280 All right, och nu fanns det – det fanns troner och det finns, det finns tju-. . . Det fanns fyra och tjugo sittplatser. Hur många skulle det nu bli, fyra och tjugo? Tjugofyra. All right:

. . . *fyra och tjugo stolar, och på stolen. . . på stolarna såg jag fyra och tjugo äldste (en på varje stol), klädda i vita kläder, och de hade på sina huvuden kronor av guld.*

281 ”De tjugofyra äldste”, nu. Jag vill att ni ska lägga märke till, att de inte var Änglavarelser. Änglar är inte förbundna, himmelska Varelser är inte förbundna med kronor och troner. Ser ni, de förbinds aldrig, de är Änglar, de har aldrig övervunnit. Om ni lägger märke till det litet senare, sångerna som de sjöng och sådant bevisade att de inte var det. Förstår ni? De sjöng en sång om återlösningen, Änglar behöver ju inte återlösas. Förstår ni? All right. Utan de var återlösta människor.

282 Jag är inte. . . Människor, jag kommer inte att ha tid att ta upp det här. Men ni, som skriver ner det, om ni vill veta, att de var återlösta människor, så ta Matteus 19:28, all right, 19:28 i Matteus, Uppenbarelseboken 3:21, ta sedan de där, Uppenbarelseboken 20:4, Uppenbarelseboken 2:10, Första Petrusbrevet 5:2 och 4, Andra Timoteusbrevet 4:8. Det kommer att visa er, att de är återlösta. Jag vill gå igenom det där i förmiddag, ser ni. Och man skulle bara kunna reda ut det i veckor, ser ni. De var inte – de var inte Änglavarelser, de var inte himmelska Varelser, de var återlösta människor. Förstår ni? Man kan tänka på deras klädsel, sättet de var klädda på, man kan tänka på deras ställning, vad de hade, man tänker på sångerna, vad de sjöng, och förstår, att de inte var Änglavarelser. Mmm.

283 Jag avskyr att komma fram till det här, men låt oss läsa ett enda Skriftställe till! Vill ni det? All right. Låt oss gå tillbaka till Daniel 7, bara ett ögonblick, här borta, Daniel 7, och läsa ett Skriftställe här! Jag vill. . . Så det här kommer att hjälpa er en hel del i resten av den här förmiddagens budskap. Jag är säker

på, att det ska — det ska få er att känna er mycket bättre, sedan ni har läst det här och ser det här, ser vad Daniel, i Daniels 7:e kapitel, och låt oss nu börja från den . . . Daniel 7, låt oss ta det 9:e kap- . . . Den 9:e versen! Lyssna nu noga till de här sakerna, nu!

Och . . . Jag tittade på, tills tronerna kastades ner, och den Gamle av dagar satte sig ner, vars kläder var vita som snö, och vars hår på hans huvud var liksom ren ull. Och hans tron var liksom den brinnande lågan, (Ser ni igen, det kommer tillbaka till den där bärnstensfärgade elden.) och hans hjul liksom brinnande eld.

Och . . . En glödande ström gick ut och kom fram från platsen framför honom, tusentals tusenden betjänade honom, och tiotusentals gånger tio tusenden (Där kommer era Återlösta.) stod framför honom, och man satte sig till doms, och böckerna (böcker, flertal) öppnades.

284 Lägg nu märke till, att man satte sig till doms. Förstår ni? Se upp nu! Daniel, då han såg tronerna vid domen, så var de tomma, han såg ”troner kastas ner, de kom ner från Himmelen, den Gamle av tiden kom ner från Himmelen.” Men då Johannes såg det, var Tronen redan upptagen av Jesus, och tronerna för lärjungarna och patriarkerna, de återlösta, var redan besatta. Förstår ni? Daniel såg det femhundra år före Kristi tid. Och så efter Kristus, det blir tvåtusenfemhundra år, och Johannes överlevde in i den tidsålder, som ska komma, och han hade redan sett allt det här hända. Då Daniel inte såg det, (Förstår ni?) han såg bara den Gamle av tiden komma. Han såg Honom komma. Men då Johannes såg Honom, var Tronen upptagen, ser ni, tronerna kastades ner tillsammans med den Gamle av tiden, och man satte sig till doms. Men då Johannes såg Honom, hade de äldste ännu inte valts ut på Johannes tid . . . rättare sagt Daniels tid, men de var redan återlösta vid ändens tid . . .? . . . Oj, oj! Å, är inte det där . . . Är Han inte underbar?

285 Så Daniel 7, han . . . Vad gjorde Daniel? Han förutsåg Domen, såg att tronernas säten var tomma. Ser ni, det var meningen, att de skulle vara tomma. Medan Johannes på sin tid, sedan Församlingen hade ryckts bort, var de upptagna av de återlösta äldste. Mmm.

286 Vad betyder en *äldste*? Om man tar ordet *äldste*, har jag omkring . . . Alla de här definitionerna utskrivna här, jag hoppar bara ner. *Äldste* betyder ”chefen för en stad” eller ”hövdingen för en stam”. En *äldste*, ”chefen för någonting”. Som jag — jag skulle vara en . . . Broder Neville är just nu äldste för den här församlingen. Vad är han? Han är den här lokala kroppens chef. Förstår ni? Och stadens borgmästare skulle vara den här stadens äldste, ser ni, städernas äldste. Minns ni fordom på Bibelns tider,

städernas äldste? *Äldste* betyder ”en stads chef” eller ”en stams hövding”.

²⁸⁷ Hur många var de nu? Tjugo och fyra, tjugofyra äldste. Är det riktigt? Nu. . . Oj, oj! Vilka var det? De tolv apostlarna och Israels tolv stammar, de tolv patriarkerna. Nu ska vi ta det raka vägen fram, tills vi kommer till de andra lektionerna och bevisa att det där är riktigt, så ni, jag är glad för att ni skriver ner det nu. Förstår ni? De tolv patriarkerna och Israels tolv stammar! Se upp, nu, Jesus sa, att. . .

²⁸⁸ Petrus frågade en dag, han sa: ”Vad ska vi få? Vi har lämnat fader, moder, äkta man, hustru, barn, allting annat, vi har lämnat allting.” Petrus sa: ”Vi har lämnat våra hustrur, vi har lämnat våra barn, vi har lämnat vår far och mor, våra hem och ägor för att följa dig.”

²⁸⁹ Han sa: ”Sannerligen, sannerligen säger jag er, att ni ska få sitta på tolv troner och döma de tolv stammarna.” Var så goda, det där är de återlösta, de återlösta äldste.

²⁹⁰ Titta — titta på David, då han porträtterar Kristus! Förstår ni? Då David kom till makten, för det första hade han en hemsk tid, innan han kom till makten. Ändå hade han smörjelsen över sig, ja, smörjelsen var över honom. Och en massa människor tyckte, att ”Han var bara en liten avfalling, en liten man, som var annorlunda, som försökte riva sönder någonting.” Men det fanns några män, som visste, att han var den kommande kungen, de stannade kvar hos honom. Broder, jag menar, att man inte kunde få bort dem från honom, då de vandrade vidare.

²⁹¹ En dag stod han där uppe på berget, tittade ner och såg sin egen lilla, älskade stad belägrad av fienden. Och han stod där och mindes när han var en liten pojke, han brukade ta med fåren dit ut och dricka det där vattnet, det var riktigt vatten. (Vi har talat om det här för inte så länge sedan, *Livets vatten*.) Och där är han: ”Tänk, jag drack ur den där!”

²⁹² Och hans minsta önskan var en befallning till vilken man som helst, som han hade. Broder, två av de där männen grep sina svärd och kämpade sig genom femton engelska mil med filistéer, och högg dem från höger till vänster för att skaffa honom vatten att dricka från den där källan. De visste, att han skulle komma till makten. Jajamensan. En gång hoppade en av dem ner i en grop och dödade ett lejon med en hand för att rädda honom. De var krigare. Och då — då han kom till makten, vet ni vad han gjorde? Han gjorde var och en av dem till härskare över en viss stad.

²⁹³ Ser ni Kristus där? ”Den, som övervinner, ska regera över en stad.” Övervinnarna! I dag, då vi ser att Han kommer till makten, kommer Kristus att regera i den här världen. Tyskland och Förenta Staterna och alla måste falla, varenda nation måste

falla. Den här världens riken har blivit vår Guds och Hans Kristi riken, och Han kommer att styra och regera dem. Det är riktigt.

294 Vi vet, att Han kommer till makten, så Hans minsta önskan är en befallning till oss! ”Han vill att jag ska representera Honom i ett pyttelitet Timbuktu, där det inte finns femtio cent i pengar, där det inte finns någonting annat än ett fattigt gäng människor.”, det är en önskan. Amen!

295 ”Man behöver inte få så mycket, man behöver inte göra *det här*, låt mig bara veta, att Han vill fara!” Amen. Det är alltsammans.

296 ”Om Han vill, att jag ska göra annorlunda, uppföra mig annorlunda”, som de här systrarna osv., ”om Han vill, att jag ska göra en viss sak, pris ske Gud, så är det en förmån för mig att få göra det.” Var så goda! Vi vet, att Han kommer till makten, vad världen än säger. ”Om jag än måste lägga av varena tyngd och synderna, som så lätt ansätter mig, så låt mig med tålmod löpa det lopp, som är mig förelagt! Låt mig se på vår Tros Upphovsman och Fulländare, Jesus Kristus!” Som kommer till makten!

297 Det där ”de äldste”, de tjugofyra äldste. All right. Tolv... Borta i Uppenbarelsboken finner vi det här. I Uppenbarelsboken, omkring 21:a kapitlet, finner vi att Jerusalems stad hade tolv grundstenar. Är det riktigt? Och han hade tolv portar, det var tre på varje sida, tre fyror är tolv. Precis exakt på samma sätt, som tabernaklet sattes upp i öknen, för Johannes sa exakt och såg exakt samma sak, som Moses såg, då han var där uppe, samma sak som Paulus såg.

298 Och nu lägger vi märke till, att de tolv grundstenarna var apostlarnas namn. Och de tolv portarna hade ett namn på varje stam på porten. Hur kan vi inte titta på det där och se de där tolv äldste, de tolv stammarna, de tolv apostlarna, de tolv grundstenarna, de tolv portarna! Å, oj! Ta dessa Guds siffror, så kan ni inte missa det någonstans, det kommer att stämma överens överallt varena gång.

299 Det är orsaken, ser ni, till att vi har de här sex dagarna, som världen har arbetat i, och vi är mycket nära den här sjunde dagen nu. De första tvåtusen åren förstörde Gud vattnet... , världen med vatten. De andra tvåtusen åren kom Kristus. Det här är 1961, precis vid dörren, bara en liten tid. Och titta, Jesus sa: ”Nu kommer det inte att fortsätta ända fram,” Han sa: ”för jag kommer att vara tvungen att avbryta verket. Om jag inte gör det, kommer atombomben att döda allt kött. Mmm. För de Utvaldas skull ska jag avbryta verket i rättfärdighet. Avbryta det, en del av tiden.” Ser ni, sedan kommer det tusenåriga Tusenårsriket, den stora Dagen.

300 Medan Församlingen har motarbetat synden i sextusen år, och det sjunde tusendet är Tusenårsriket. Liksom Gud skapade i

sextusen år för att bygga världen, och det sjunde tusendet vilade Han från allt Sitt verk. Och Församlingen motarbetar synden i sextusen år, och det sjunde tusendet vilar Församlingen.

³⁰¹ De vita kläderna, som var på de äldste, är de Heligas rättfärdighet. Det *vita* betyder "rättfärdighet". Och att de var klädda i *mantlar* visade, att de var "präster eller domare", klädda i vita mantlar, präster, domare, profeter osv., ni ser, vad de var. De var klädda i vita mantlar, de tjugofyra äldste. Det kommer att finnas tjugofyra äldste. Det kommer att vara tolv av dem för Israels tolv stammar, de tolv apostlarna för Församlingen.

³⁰² Och de satt i den store Kungens gårdar. Kom ihåg, att de sitter där ute! *De här* gör det. Och *här* sitter Bruden och Kristus på Hans Tron, och Hans Hustru sitter bredvid Honom, Församlingen. De tjugofyra äldste. . . De etthundrafyrtiofyrtusen eunuckerna i templet som betjänar Honom. När Han än reser Sig upp, följer Sig Hans Hustru med Honom. Å, oj, oj! Genom den där stora lidsåldern, som kommer, då all synden och allt, som påminner om synder. . .

³⁰³ Alla de stora, fina byggnaderna, som folk tycker så mycket om idag, alla pengarna, och lusten, och all synden, och vackra kvinnor och män, och vad de nu gör, för att göra sin kropp till ett eller annat, för att vara en fälla åt djävulen till att skicka deras själar till helvetet med, det kommer att förgås och ruttna, och likmaskarna kommer att äta upp det. Och för det första, likmaskarna. . . Allt det, som de någonsin var, kommer bara att gå upp i en vulkanisk eld för att återvända till ingenting utom nedfall och — och vulkanisk aska, alltsammans.

³⁰⁴ Men en vacker morgon, min vän, en vacker morgon, då allt det där är över, ska hon blomma upp igen. Fälten med sin vitfärgande klöver och — och rosens väldoft kommer att blanda sig med Livets Träds blommor, och Kristus kommer att komma tillbaka en morgon. Då de stora fåglarna, duvorna, kommer att sitta i träden och kuttra, och det inte längre kommer att finnas någon död och någon sorg. Kristus och Hans Återlösta kommer att komma tillbaka till jorden. Inte som gamla människor utan för evigt unga. Odödliga kommer vi att stå i likhet med Honom, solen och stjärnorna kommer vi att överglänsa.

Jag är på väg till den där vackra Staden
 Min Herre har berett åt de Sina.
 Där alla de återlösta från alla tidsåldrar
 Ska sjunga "Glory!" runt den Vita Tronen.
 Ibland får jag hemlängtan till Himmelen
 Och att få se härligheten där uppe.
 Vilken fröjd det ska bli, då min Frälsare jag ser,
 I den där vackra Staden av guld!

Hur längtar jag inte efter att få se Honom! Å, jag vill se Honom!

Jag är på väg till den där vackra Staden.

305 Johannes såg den, på ön Patmos, komma ner liksom en Brud, smyckad för sin man. Dess härlighet vill jag titta på en dag.

Jag vill möta Honom och titta på Hans ansikte,
För att där för alltid sjunga om Hans frälsande
nåd.

På Härlighetens gator låt mig höja min röst!
Alla omsorger slut, hemma till sist, för att
alltid fröjda oss.

306 Det lilla halkandet och slirandet i snön, dagens lilla hetta och slit. Jag önskar, att min hustru och Mabel skulle komma fram och sjunga den där sången för mig, om jag — jag kunde: ”Slitet på vägen kommer att verka som ingenting, då jag kommer till vägens ände.” Det är riktigt.

307 Jag minns den kvällen, då jag lämnade församlingen för att börja med det evangeliska arbetet, då ni allesammans grät. Det är knappast någon av dem kvar, troligen några av er här. Syster och broder Spencer, och kanske några — några av de gamla kvar, som grät här. Men då Den Helige Ande sa: ”Du måste gå!”

308 Och jag minns mitt första möte, efter att jag hade varit borta i flera månader, Meda kom ner till Jonesboro, Becky var ett litet, litet spädbarn, de kom ner på det gamla Cottonbelt-tåget, det tog dem dagar att ta sig dit. Och jag stod där ute, då hon kom in den kvällen. Vi försökte ta oss till hörsalen tre kvarter bort, polismännen höll vakt på gatorna så där. Till och med gatorna var packade. Måste ta mig igenom gatorna och gå runt för att komma in på platsen. Meda sa: ”Kom de för att höra dig predika, Bill?”

309 Jag sa: ”Nej.” Sedan sjöng vi:

De kommer från öst och väst,
De kommer från landet långt bort,
för att festa med vår Kung, för att dinera som
Hans gäst,
Så välsignade dessa pilgrimer är!
De skådar Hans helgade ansikte
Glödande av gudomlig kärlek,
Saliga deltagare i Hans nåd,
För att skina som dyrgripar i Hans krona.

Å, Jesus kommer snart,
Då är våra provningar slut.

Å, tänk om vår Herre skulle komma i det här
ögonblicket

För att hämta dem, som är fria från synd!

Å, skulle det då ge dig fröjd

Eller sorg och djup förtvivlan?

Då vår Herre kommer i härlighet,

Ska vi möta Honom uppe i luften.

310 Amen! Å, jag älskar Honom! Skulle det ge dig sorg och djupa kval, eller skulle det ge dig glädje? Då vår Herre kommer i härlighet, ska vi möta Honom uppe i luften. Med de här tankarna i våra sinnen, låt oss böja våra huvuden! Om Herren vill, ska jag avsluta det här mötet en annan gång.

311 Vår himmelske Fader, å, de kommer från öst och väst, de kommer från fjärran länder. Jag tänker på den där stora Bortryckelsen. De människor som jag har predikat för i Afrika, Indien och runt om i världen, hur jag kommer att få se deras ansikten igen. Många av dem gick gråtande ut till flygplanet och lutade sig över staketet och skrek och grät. Jag tänker på när de gick ut tillsammans med Paulus en gång, knäböjde och bad. Han sa: "Jag är säker på att ingen av er . . . Många av er här kommer inte mer att se mitt ansikte."

Men de kommer från öst och väst,

De kommer från landen långt bort,

för att festa med vår Kung, för att dinera som

Hans gäst;

Så välsignade dessa pilgrimer är!

Att skåda hans heliga ansikte (i den smaragdgröna härligheten,)

Glödande av gudomligt Ljus,

Inte bara ett lampljus eller ett stearinljus, utan – utan gudomligt Ljus.

Glödande av gudomligt Ljus,

Saliga deltagare i Hans nåd,

För att skina som dyrgripar i Hans krona.

Å, Gud!

Då Eldens kol hade rört vid profeten,

och gjort honom så ren som han kunde bli,

Då Guds Röst sa: "Vem vill gå åt oss?"

Då svarade han: "Här är jag, sänd mig!"

312 Å, sänd Ängeln i förmiddag, Keruberna med sex vingar, som Jesaja såg dem, de som flög genom byggnaden och ropade: "Helig, helig, helig för Herren." Och den unge profeten Jesaja sa: "Jag har orena läppar och är bland orena människor, och mina ögon har sett Herrens Härlighet." Pelarna flyttade sig från templet. Och en Ängel tog tången från altaret, och hämtade ett eldkol och la det på hans läppar och sa: "Jag renar dina läppar.

Profetera nu, människoson!” Sänd Ängeln i förmiddag, Herre, rena våra läppar från all gemenhet! Rena våra hjärtan och kom in, Herre! Bryt ner egenviljan! Så att . . . Låt min vilja (i dig) vara din Vilja, Herre! Å, vill din vilja i mig, å, Gud! Och låt mig och min församling och de mina vara dina, å, Herre! Vi överlämnar oss åt dig.

³¹³ Och som poeten fortsatte att säga, Fader:

Miljoner dör nu i synd och skam.

Borta i Afrika, nere i Indien, runt om i världen, tusentals i timmen, och de möter dig utan att känna dig.

Miljoner dör nu i synd och skam.

Ändå, Gud, sliter det min själ i stycken att tänka på det.

Lyssna till deras sorgsna och bittra rop!
Skynda, broder, skynda till deras hjälp!
Svara kvickt: ”Mästare, här är jag.”

³¹⁴ Bevilja oss det, Herre, bevilja oss det igen! Jag har gjort alla slags misstag, Fader, under det här gångna året, jag ber dig förlåta mig för dem. Och i det här Nyåret, Herre, smörj mig på nytt! Låt mig gå till de där miljonerna som sitter där borta i synd och skam, är döende, ge dem den här stora uppenbarelsen om din Sanning, ge dem Den Helige Andes smörjelse, så att de på den dagen kan komma från öst och väst och lysa som dyrgripar i din Krona! Hjälp mig, Herre, att fara ner och leta och gräva upp dem ur marken, jordens smuts, smutsen och snusket som de lever i. Och låta dem se en helig Gud, som får dem att städa upp och leva som kristna, helgade och rena inför dig, vända sig bort från det onda, från alla sorters världslig underhållning, och vända sig till en levande Gud, och göra dem till Ditt rikets delegater för den där stora dagen!

³¹⁵ Helga den här lilla församlingen i förmiddag, Herre! Helga varena person här inne med Din Ande, och låt Den Helige Ande komma in i deras hjärtan, var och en av oss! Friska upp Anden i dem, som redan har . . . , öppnat sina hjärtan frivilligt, har förnekat sin egen vilja och har fått lära känna Din Vilja!

³¹⁶ De där unga, Herre, många av dem är bara små spädbarn. Hur måste du inte pyssla om dem i dina armar! Som en mor tar hand om sitt lilla barn, torkar tårarna från deras ögon och — och ger dem särskilda saker, för att hon älskar dem. Det är så, du älskar dina små nyfödda barn, Herre. De kan ännu inte gå, de kan inte ens tala. Det enda de kan, är att gråta och se efter Mamma. Å, Gud, håll dem i dina armar, ömt, som små lamm, och led dem, tills de blir mogna, så att de kan gå. Led dem sedan, Herre, fram på tjänstens vägar. Bevilja oss det!

³¹⁷ Förlåt oss våra synder, så som vi förlåter dem, som syndar mot oss! Led oss inte in i frestelse, utan befria oss från det onda!

Ty ditt är Riket och makten och härligheten i evighet, genom Jesu Kristi Namn. Amen.

³¹⁸ Gud välsigne er! Jag litar på att Herren har gjort någonting för er i förmiddag för att få er att börja det nya året med denna enda sak, att ni älskar Jesus Kristus, och en dag vill ni möta Honom och älska Honom och leva tillsammans med Honom för evigt. Det är min önskan, att inte en enda av er ska gå förlorad, att varenda en av er ska bli frälst och fylld med Den Helige Ande, och bevaras till Hans Tillkommelses dag, för jag tror, att den snart är nära.

Nu lämnar jag tillbaka mötet till broder Neville.

UPPENBARELSEBOKEN, KAPITEL FYRA DEL II SWD61-0101
(Revelation, Chapter Four Part II)
SERIEN JESU KRISTI UPPENBARELSE

Detta Budskap av Broder William Marrion Branham, ursprungligen framburet på engelska på söndag förmiddag den 1 januari 1961 i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, U.S.A., har tagits från en inspelning på magnetband och tryckts oavkortat på engelska. Denna svenska översättning trycktes och distribuerades av Voice Of God Recordings.

SWEDISH

©2022 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright

Alla rättigheter förbehållna. Denna bok får skrivas ut på en hem-skrivare för personligt bruk eller för att delas ut gratis, som ett redskap för att sprida Jesu Kristi Evangelium. Denna bok får inte säljas, reproduceras i stor mängd, laddas upp till en webb-sida, lagras i datasystem, översättas till andra språk eller användas för att be om pengar utan uttrycklig skriftlig tillåtelse från Voice Of God Recordings®.

För ytterligare information, v. g. kontakta:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org